

116973
 Mangeteviser og dagsbladet, 2014 gang omtale at den trusel som i 6-7 år (fra 1973-74) har holdt alle ca. 53.000 ls.dömte i den sosiale faresonen endelig er fjernet. Dess de helt fra avsløringen dengang kom aktivt deltok i kollektivehetsen. Det er typisk for pressens holdning til denne minoritet: først spyttes og sparkes det og spys ut fortsatt krigspropaganda og når disse aviser endelig innser at påskuddet om "Stortingets verdighet" ikke fører frem (der har nemlig siden 1945 vært flere enn de 2 utpøkte som ignorerte exilparoler) så foretrekker aviser å la folkets tro at dette "nederlag" ikke skal avholde dem fra fortsatt kollektivhets ved enhver anledning. Dens mål er nemlig at STASUS QUO må under enhver omstendighet bestå - og den bygger som bekjent på myten om at kun alle som var i NS etter 8.4.40 er de unasjonale - og ingen andre.

Det kunne lavet en serie med videre bilag til dette sluttkapitel, f.eks. om denne evige debatt om årsakene til 9.4.40: storavisen fortsetter og lar 29.4.80 den unge journalist-historiker Björn Bjørnsen få besvare en hr. Wiigs lumpne arroganse: "Jeg ser av avisen at en hr. Wig omtaler en ung mann som vil belære ham (den store) om journalistikk, en offiser om krigens realiteter, og en historiker om historieforskning. Et øyeblikk streift tanken meg at det ev. siktes til meg eftersom jeg skrev om at TV-program med uforsvarlig sitatbruk, bombastiske påstander uten hold i og om amputerte intervjuer. Men jeg tok nok feil: ikke er jeg så ung, og ikke vil jeg komme på tanken å påta meg de enorme oppgaver Wig mener vedk. gjorde. Men la meg benytte anledninger til atter å ta avstand fra TV-programmene som i moderne showstil med div. påfunn forsøke å skape en virkelighet som ikke eksisterte m.h.t. Norges krig. Det bør overlater til ansvarsbevisste journalister og ikke til LEGPREDIKANTER som forsøker å påberope seg høye autoriteter for de laveste påfunn."

Dette illustrerer litt av de følelser også jeg har når jeg som fhv. forsvarsadvokat for de onnu mere eller mindre en gros sosialt utstøtte forsøker å fremsette realistiske motforestillinger. Men før jeg avslutter dette triste kapittel så la meg få gjengi noe av det denne historiker som Bj.Bj. sikter til skrev i samme avis 23.4.80 = "TV og 9 april" av Sverre Hartmann: "Efter TV-programmet på 40 års dagen har her pågått en temperamentsfull debatt om årsakene, forspillet til 9.4.40. Man glemmer det samtidige radio-program av meget bedre kvalitet: Wig røber en overdreven respekt for TV-deltagertitler, som om den var begrunnet ville gjøre det meget lettere å skrive en tilnærmet troverdig historie. Wig retter andre men gjør feil selv: han introduserte i programbladet "før overfallet" med å fortelle at Churchill pers. beordret raidet mot Altmærk i Jössingfjord i mars men det foregikk i februar. Wig vet f.eks. bestemt at storadmiral Raeder var "sjelen bak angrepet på Norge" og at "det også var ham som stod bak Q.s besøk hos Hitler i desember." Men for Raeder, som skulle holde foredrag for Hitler 8.12.39 var det en strek i regningen at Q. først nådde frem 2 dager senere - han fikk ikke visum i legasjon tidsnok." Men admiral R. ville neppe ha kommet med sitt spontane utbrud ifølge Alfred Rosenbergs dagboknotat: at Q. kom som et "skjebnens vink" dersom dette vinket var blitt satt i regi av ham selv, av R. selv. Men Raeder hadde da heller intet å gjøre med innbydelsen til Q. Men Wig skrev uten antydning av motforestilling at "den tyske operative planlegging i sjökrigsledelsen over i overkommandoen forutsatte at det ikke fantes lign. planer fra vestmakters side". Påstanden røber total uvidenhet fordi på tysk side var tanken på de allierte planer så nærværende at Gruppe XXI -v. Falkenhorst's stab -fikk i oppdrag å utarbeide en minimumsplan for det tilfellet at det lyktes vestmaktene å gå i land i Norge først!!! Og at denne frykt var tilstedes hos tyskerne det avspeiles til evidens i samtlige kilder!!! Som bidrag til å forklare den historiske sammenheng på faglig grunnlag holdt TV-programmet 9.4.80 ikke mål: slurv, og unøyaktiger burde ikke ha forekommet i en angivelig analyse som foregir å bedømme holheten... Dette viser at påstanden om tysk eneskyld rakner.

Og det er vel denne propagandamessige effekt de seirende tenker på når de nu i snart 40 år holdt Hess i politisk fangenskap - først i England dit han fløy i 1941 for å treffe Duke Hamilton og så fra 1945 i Berlins krigsforbryterfengsel. Hess dömdes i Nürnberg til livsvarig straff i 1946 og ellers er det vistnok i Tyskland nu slik at soningstiden dermed skal begrenses til 15 år? Ifølge en reportage derom i storavisen i slutten av april i år skylder nu de vestallierte på at Hess forblir livstidsfange pga Sovjets veto overfor hvilket som bekjent de övrige seierherrer siden 1945 har vært omtrent maktes

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
i strid med all menneskerett. Men så er jo Hess tysker da?

Det erindres atter om at Hess var den eneste av de der dømte som ble fri-
funnet for tiltalen krigsforbrytelser og crimes against humanity. Og det er
nu nettopp en av hans forsvarsadvokaters angrepspunkter: De henviser til at
det i 1939 IKKE fantes noen lov-? som forbød krigsplanlegging og ifølge
int. anerkjente rettsprinsipper i demokratier kan derfor ikke Nurenborgslov-
ven el. andre senere lover gis tilbakevirkende kraft; MEN DET VAR SOM BE-
KJENT NOE ALLE SEIERHERRER BEDREV etter den 2.verdenskrigs avslutning. I
Norge publisertes i mai 1945 til da i Norge hemmeligholdte prov. exilansordnin-
ger om et ethvert NS-medlemskap etter 8.4.40 var blitt - ble enslagt krigs-
forbrytelse og derfor forutsettes at alle disse fordømte NS-medl. selvsagt
visste om at Norges krig ikke sluttet etter 2 mndr. i 1940 men fortsatte til
mai 1945.

Og de er denne frigjøringssom nu for 35. gang skal feires - mine dav.klien-
ter taler alltid om at det var da i mai 1945 AT FREDEN BRÖT LÖS!!! Det er kun
en omskrivelse av riksadvokatens bannströle mot alle NS-medl.= KRIGEN MOT DE-
RE DEN FORTSETTER DEN - det forklarte han de i Aulaen tilstedevärende juris-
ter på oppgjörskurset sommeren 1945 da de skulle indoktrineres i hatets evan-
gelium. Hans parolen var omtrent: GJÖR KORT PROSESS MED DISSE USLINGER, og
jeg formoder at han beklaget at ikke alle overlevende frontkjempere som også
hadde vært i NS etter 8.4.40 - slik som flere aviser krevet det - ble henret-
tet? Ingen skal idag komme å innbilde noen av de ls.dømte at det fantes en
effektiv silkefront i Norge i 1945 - så det er ren bluff når prof. A. ynder å
påstå at politiske fanger plasserte ham i en sådan front dengangen el. senere
han har nemlig alltid tilhört den uforsonlig isfront tross hans kamuflerte ut-
trykksmåter. Men da denne rådgiver ved riksadvokatsemetet meget sent innså
at også hans dommervirksomhet under NS-oppgjøret foregikk i strid med int.
anerkjente rettsprinsipper så forsökte han i pressen med div. bortforklärin-
ger - det samme skjedde jo i TV 14.11.79 hvor han närmest spilte en ynkelig
rolle da han konfrontertes med sin tidligere kollektiv-propaganda om at alle
NS-medl. var nazister og dermed demokraters fiender, osv. Hvis alle disse
overgrep som foregikk under NS-oppgjøret skal være representativt for norsk
demokrati så er jeg mållös - men det er jo det som hele tiden i disse 35 år
har vært isfrontens påstand - og det er mot denne form for "demokrati" at
mitt skrift er rettet.

NB: Jeg har i alle år stemt med Höire - Höyre og er ennu en stor beundrer av
Hambro og derfor leser jeg ofte den bok Trond Gabrielsen skrev om ham i 1967
men det er ikke god tone idag å erindre om hans ord i Odelstinget i 1948 som
gjengis der på sider 124-126 og slutter med fölgende setning: DERI LIGGER
DERES UNNSKYLDNING OG DERI LIGGER DERES DOM..." Men de slapp riksrett disse
heltene fra London fordi de fikk arbeiderklassens støtte som takk for fri-
finnelsen av ca. 200.000 tyskerarbeidere. Denne skandalen vil huskes av unge
historieforskere som nok leser U.K. kommisjoners innstillinger med stor kri-
ikk. Men da er nok ofrene for denazifiseringen forlenget döde. Forfatter T.
G. minner oss om Hambros storsyn og mot da han forsvarte Hamsun og påtalte
den mishandling han utsattes for med fölgende ord: Hambro skrev om Hamsun =
"Og med en fölelse av nasjonal beskjæmmelse tenker jeg på hans siste år,
hvorledes han ble plyndret, og innlagt til observasjon - hvis groteske dokum-
enter gir to uberömmelige fögmenn innblikk i litteraturen "fremstillende vi-
censkapens humanetiske utskæielser..(Adresdeavisen 26.5.56) Hva vet ungdomme
om denne sak som ikke ga anledning til noen förföyning fra Odelstingets side
Var ikke sosialister også i flertall der? I et senere tilbakeblikk satte Ham-
bro fölgende sluttstrek over krigsårene: (her utdrag av side 127)"Vil man i
fremtiden være stolt over exilregjeringen? og hjemmefrontens ledelsen? NEI
jeg trodde ikke man vil være det, jeg tror at man snart glemmer disse menn.
Derimot forblir vi stolte av de ukjente som villig ofret livet for at vi
skulle bli et fritt folk igjen: våre sjömenn som forble i Atlanterhavet som
alltid har vært den ukjente soldats grav i Norges historie. Og der var de so-
fremfor å tilpasse deg valgte KZ mm. jeg tror at deres innsats blir stående
som historiens dom over denne krigstid..." Hambro kritiserte at under NS-
oppgjøret var det sos.klassesolidaritets som seiret over moralske rettsprin-
sippet. Og her vil jeg tilföye at jeg mener at mange borg. jurister i 1945
ble rene klasseforredere, idet de kompromiserte med den kollektivismen som

helt siden bolsjevikrevolusjonen i 1917 har dominert visse intellektuelle jurister som ikke kan se historien, 2014 som vil vite mere om hvad jeg mener bør lese Bjørneboes bok "Under en hård himmel." Det var jo dengang parolen at klassefienden skulle sosialt likvideres og det var jo det som hendte med de ca. 2% førkrigsinnmeldte anti-sosialister som jeg i min blokkerte bok forsvarer.

I Hambro-boken gis en serie med Hambro-replikker som f.eks. denne: "Med konservativ menes de som har bevart evnen til kritisk og sunn vurdering av tidsfenomener! - som f.eks. dette omstridte NS-oppgjøret, men hvem tør ennu hevde hvorfor de kritiserer det? Ingen pga. den meningsterror som pressen favoriserer ved kun å slippe til de som forsvarer NS-oppgjørets STATUS QUO. Og hør på følgende H-replik: "Det er nødvendig å huske at demokrati ikke er vår nuv. tilstand men et fremtidsmål." Og vår isfrontpresse bør især merke seg denne H-replik: "ENHVER TVANGSPÅVIRKNING ÅR HELT UFORSONLIG MED SELVE DEMOKRATIETS IDE."

Men hvilke verdi har det da å komme med moralske formaninger overfor et folk som er helt materialisert og dominert av en opportunistisk tankegang om at ~~det~~ lønner seg ikke for meg å stå frem å påtale alle denne urett???

Hør så hvad Hambro sa oppgjøret - utdrag fra side 123= I Odelstingsde-atten om rettsgrunnlaget uttalte Hambro: Det er viktigere hensyn å ta enn å påskynde rettsoppgjøret mest mulig. Det er hensyn til at rettssikkerheten bevares og at alle landets borgere kan leve videre i bevisstheten om at nasjonalforsamlingen våker over denne rettssikkerhet og at rettsprinsippene betyr mere for Stortinget enn øyeblikkets bekvemmelighetshensyn om å påskynde alle disse foreliggende saker. Det kreves at tinget skal vise handlekraft men det er svakhet om en nasjonalforsamling under trykket av det som nok er en uansvarlig opinion f.t. innlater seg på vedtak eller støtter skritt som strider mot trad. rettsbegrep nordmenn bygget på. Vi er her ved et område som er overordentlig ømfintlig og vanskelig. Vi bør være klar over hvor overordentlig vanskelige og innviklete disse sakene er - vi har aldri stått overfor problem hvor det har vært så vanskelig å fordele skylden og klart avgjøre hvad som bør gjøres til gjenstand for straffepåtale og hvad ikke? Vi advares mot nazismen men det er en form for nazismen vi alltid har det i vår hånd å være på vakt mot og det er disse forsøk på å bekjempe vold me vold og i vår lovgivning og rettergang å innføre nazistiske metoder - og innbille seg at vi kan bygge opp dette samfunnet ved å anvende fremgangsmåter som vårt folk i 5 år har reagert mot! Selvsagt ble det fortiet i pressen at Hambro mente at NS-oppgjørets opplegg og gjennomføring skjedde på svært nazistiske premisser - les selv sider 123-124. I Bokens forord sier dav. stortingspresident Bernt Ingvaldsen bl.a. "Belysningen av Hambros usedvanlige innsats har stor nasjonal betydning. Det bilde som der gis bekrefter min egen oppfatning av Hambro - å få det utdypet har for meg stor berikende verdi... Ja jeg synes at også Hambros stemme bør høres nu når det atter vurderes hvor storartede vi var og er vi gode nordmenn!!! Som vi nu har hørt så var Hambro ikke så imponert over denne vår innsats som vi selve sent og tidlig skryter av og da især ved alike anledninger som disse vi nu gjennomgår med 40 års dagen for 9. april 1940 og så denne frigjøringen i mai for 35 år siden. Men jeg finner det påfallende at vi i all vår etterpåklokskap ikke et øyeblikk forsøker se 1940 situasjonen slik den fortonte seg for oss alle som var voksne dengangen: HVORFOR tør vi ennu ikke erkjenne hvordan vi i Oslo f.eks. forholdt på den s.k. panikkdagen 10.4.40 da ryktet om at RAF ville bombe Oslo forårsaket en masseflukt til skogs hvor det ennu ikke var så mange av gutta på skauen? Vi tenkte da kun feigt på vår egen sikkerhet og de av mine kunder som dengang hjalp landsmenn med å kjøre dusinsvis av overfylte bilplass ut av byen disse hjelpere siden kun blitt forfulgt av de hjulpede også - hvorfor - atter dette at de må da ikke siden komme for dagen at gode nordmenn dengang søkte hjelpen der de kunne få den - de trodde lenge av disse nazister de favorisertes da også ved bensintildeling og de fikk da beholde sine biler lenger enn oss gode nordmenn (?) så vi måtte da utnytte dem dengangen og fra mai 1945 var jo parolen den DER MOHR HAT SEINEN DIENST GETAN JETZT KANN ER VERSCHWINDEN - Niggeren er blitt farlig - han kunne navngi alle disse gode landsmenn han hjalp - følgelig må han fremstilles som en skurk som en løgner, som en kjeltring - kort sagt slik vi har lest det i aviser stadig - som bemen av folket - denne bärmen som vi desværre ikke klarte å

forvise til Ejørnøya men som vi må nøye oss med å plage så lenge de lever i dette landet. ^{Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014} Ja for det er vi da alle i stilhet enig om - eller hur?

Jeg ønsker å si mine landsmenn sannheten - jeg ønsker å fortelle dem hvad jeg synes om dem og jeg har samlet et uhyggelig materiale som viser at det bør ikke tales for høyt om de fleste gode nordmenns patriotisme...

Da freden kom i 1945 var den frie presse noe vi gledet oss over og jeg husker at jeg leste Stortingets 1. melding - en hel side - med stor spenning: der forklartes hvorfor nasjonalforsamlingen i 1940 måtte kompromisere stille overfor okkupantens krav og samtidig som det lot til at Hitlers armeer ikke møtte noen motstand hverken i øst eller vest. Dengang måtte desværre folkets kårne regne med den sansynlige mulighet at det ville bli tysk seir, og innrette seg derefter!!! I det lys måtte de kompromisser sees som da ble begått og som siden er blitt kritisert som en ynkelig unnfallenhet overfor fienden - bl.a. av de seirende hjemvendte exilpolitikere. Det het i denne forklaring at pga. den sansynlige tyske seir så måtte taktiske hensyn taes, og meget indignert avvistes denne kritikk som lettvint urettferdig etterpåklokskap.

Argumentet at man måtte dog være på talefot med den seirende fiende ble da så noe motvillig godtatt som unnskyldning for den kun tilsynladende u-nasjonale holdning, bl.a. dette at 96 av 130 stemmende Stortingsrepr. i sept. 1940 anså exilregjeringen som ugyldig. Deres motiv: at de i en uhyre vanskelig situasjon hadde forsøkt å forsvare Norges interesser bestmulig ble selv ikke bestridt av denne hjemvendte "diskvalifiserte" utefront. Men ingen kan lenger innbille ungdommen at det ikke var nevneverdige uoverensstemmelser mellom Hjemme- og Utefronten, dertil er idag for meget efterhvert blitt kjent - tross de mest energiske forsøk på å bortforklare div. Etter sigende skal Hartmanns bok "Bak fronten", hvor han avslørte megen korrupsjon i London ha bidratt til å gi Hjemmefronten et svært nøktern syn på Utefronten - som ofte lot til å ha kommet på svært lang avstand fra Norge.

Men som alt nevnt: når/om NS-medl. i retten vovet å bruke disse samme taktiske argument om at det gjaldt å være på talefot med okkupanten å bedrive en viss nasjonal-motivert kollaborasjon da var reaksjonen en helt annen - Da fikk de vite at mens gode nordmenn alle som en fryktet tysk seir så ønsket og håbet alle NS-medl. denne og at de alle var noen fordømte makt-opportuniste som ikke på noen måte kunne unnskyldes. De var demokratiets fiender som ville nazifisere Norge alle som en osv. Aktorene varierte dette tema og hvis noen tiltalte dristet seg til å innvende at og hvordan de hadde forsvart norske interesser så kom standard-innvending momentant: "åh det skjeddde vel først etter Stalingrad det - da det ble klart at fienden ville tape krigen." Dermed insinueres at hjelpen først begynte ved årskiftet 1942/43 - hvilket i de tilfeller jeg forsvarte var løgn - og at den følgende av retten burde tillegges redusert betydning idet den skulle ha vært en manøver for å bedre/forbedre egen situasjon. Og det lot ikke til at legdommerne reagerte negativt overfor dette falske forsøk på å forværre de tiltalte NS-medl.s posisjon, og jeg protesterte da også i retten som deres forsvarer mot denne lumpne krenkelse av patrioter, som ofte var i fare.

Det som dengang bidro sterkt til denne hetsspsykosen i fra mai 1945 var selvsagt også den overfor disse NS-medl. fortsatte krigspropaganda på kollektiv basis hvorunder pressen stadig først forhåndsdomte de tiltalte og siden klaget over at straffen ikke var streng nok. For fra 8.5.45 ble nemlig de fleste s.k. gode nordmenn pludselig veldig modige - de visste jo at faren var over og at ingen ville tro på det om noen fordømte NS-medl. forsøkte å unnskyldes seg med at de hadde hjulpet dem. De regnet ganske riktig med at når ca. 100.000, mot hvem det ble opprettet ls.saker, alle sammen forsvarte seg dermed så ville ikke efterforskerne klare å finne ut hvem av disse som virkelig talte sandt - og dermed kunne de jo ta chansen på å blånekte om noen NS-folk skulle være så naiv at de nevnte deres navn som hjulpede. Det hendte da også: De svarte "NEI DET HUSKER JEG IKKE LENGER". Glemte var all tidl. takknemmelighet - nu lynte deres hatske blikke - fordi de var reddde for å bli avslørte av de ennu bedre nordmenn som boikottparolebrytere - noe som fra mai 1945 var blitt en utilgivelig synd - fordi dermed avslørtes at ikke alle exil-paroler lot seg gjennomføre under okkupasjonen: DA MÅTTE HJELPEN SØKES DER DEN VAR Å FÅ - selv hos disse fordømte NS-medl. Og når gode nordmenn ikke klarte å skjule denne siden så farlige kontakt så inn-

rømmet de at de måtte "hykle" bekjentskap med slike de kjente fra før og som da var gode å ha - for så siden å forvanske forholdet om disse fordømte NS-medl. skulle være så freidige at ville ha hjelpen bekreftet - som motbevis mot kollektivanklagen om de hadde vært så unasjonale under okkupasjonen - en falsk påstand jeg på vegne at de jeg forsvarte atter vil understreke. Var det ikke Göbbels som sa at om en løgn gjentas ofte nok så tror folk den?

I slutten av april i år ble det skrevet i flere Oslo-aviser om de hundrevis av millioner kr. eller mark som norske borgere også og ennu har tilgode i DDR - den tidl. Sovjet zonen. Det har vært forhandlet derom i de siste 6 år men kommunistene krever strengt fortrolige to-sidige forhandlinger for å unngå felles opptreden fra mange vestlige land. Og dermed at det er blitt så sterkt forsinket så er mange av de opprindelige eiere forlengst avgått ved døden slik at det er deres arvinger som nu skal ha erstatningene:

Men nu ser det ut til at VG 25.4.80 i sin iver for å bringe nyheter om dette har glemt å titte i sitt sorte kartotek før det utbasunerte at det var en nordmann nemlig Olaf Willy Fremann som i 1936 bygget DDRs eneste knekkebrödfabrikk og at den er norsk, og at han forøvrig også eide mange andre eiendommer i Berlin, men det kan jo også tenkes at avisen vet at denne F. ömtes strengt som gammelt NS-medlem og fordi han lot seg oppnevne til NS-fylkesfører? og tilogmed deltok i fører-möter oppe på kongens slott? (ja det står faktisk flere spalter om ham i juristklikkens ca. 600 siders partsinnlegg også kalt seierherrenes oppgjörsbok) WG nedlot seg ihvertfall til å intervju hans svigersönn om saken som UD f.t. forhandler om, og også avngi ham. Men det har vel vært en formildende omstendighet at dir. Fremann er död?

Og i storavisens siste morgennr. i april kom "denne Wig" (Bj.Bj.s titel) atter til ordet om 9. april 1940: på sin overlegne måte konstaterer han at "ved hvert 9. april jubileum (han setter ordet i gåseöyne men det er jo malplasert av ham å bruke det) har det dukket opp et klientel av amatöreksperter som kjenner SANNHETEN (det ordet setter W. også i gåseöyne) bedre enn alle fagfolk. Det er hverken TVs eller minn oppgave å imötegå disse ved enhver anledning." (men dette er vel for nordmenn en svært spesiell sådan). Så imötegår Wig en slik "veiledende" artikkel forat publikum (for W. vel den gemene hob?) skal få anledning til å fordöme gehalten av slik veiledning. Og som et PS til sitt forhåbentlig siste innlegg skriver Wig: "Videre bistand fra min side blir ikke gitt" som om hans tidl. innlegg hadde noe med bistand å gjøre. Og så griper han til denne utvei som er så vanlig i Sovjet f.t. når motargumenter mangler: "Innlegget i Deres avis 29.ds. inneholdt i det vesentligste ukvemsord mot en navngitt person og det vidner vel også tydelig om at hvis det her finnes noe uoppklart problem så er det ikke av historisk men av KLINISK art, så et svar hörer vel neppe hjemme i avisens spalter." Dette er en metode som har vært anvendt overfor NS-oppgjörets kritikere i nu snart 35 år: "disse kverulanter bör da mentalundersökes" som Hamsun vel og merke - for at så attester kan utskrives om at enhver som vover å kritisere det s.k. rettsoppgjör han må da lide av "varig svekkete ändsevner" - like meget som geniet som så skrev sin sluttbok: PÅ GJENGRODDE STIER.

Ja dette er en meget treffende titel fordi den karakteristiserer den tilstand i hvilken de over 60.000 ls.straffede har befunnet seg i Norge siden mai 1945: Deres barn pleier å si at de synes at deres foreldre er så bittre, og helt mangler livslyst - men det er da vel ikke så rart når terroren i Norge ennu i 1980 er såpass sterk at en gammel NS-veteran som pleide å spåse i en av byens parker ikke tör gjøre det lenger fordi han efter TV-filmen Holocaust flere ganger provoserende ble spurt om han ikke var riktig klok som turde vise seg der? Da han spurte den ene klassebeviste arbeider hvad han mente med sin bemerkning så svarte denne: Men forstår du da ikke at dere NS-folk virker som "röde kluter" på oss gode nordmenn? Til saken hörer at den fornärmede - urett krenkede - visste at den ene av dem hadde en far som hadde vært tyskerarbeider - og derfor satte han en stopp på "samtalen" med fölg. svar = Det er mange tyskerarbeideres barn som angriper fhv. NS-medl. og man behöver ikke å ha studert psykologi for å forstå HVORFOR, men dette er kun en variant av regelen, at angrep er det beste forsvar.

For siste gang ber jeg leserne om et öyenblikk å försöke å reflektere over

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
hvoran de selv skulle ha forholdt seg i 1940 om de hadde vært kjente som tidl. aktive NS-medl.? Husk at det alt 14.4.40 var utgått fra regjeringen til HOK en kolektiv arrestordre om å arrestere dem som potensiell 5.kolon- ne. Tror De at de da kunne ha latt som om denne urette bannlysning var Dem uvedkommende, at de ikke behövde å ta hensyn til den tvangssituasjon som disse kollektive fordommer forårsaker. Og hvilke muligheter hadde De så som patriot til å gjøre en innsats for å forsvare Norges interesser overfor fienden? Tror De at De ville bli godtatt innen flyktingleiren som de som så mange "gode" dro til Sverige i 1940 - hvor det jo straks foregikk en utrensning av nazister som, om svenskene tillot det, plasertes i spesielle isolat, egne leire.

Men hvordan skulle De så - om De innså at flukt ikke tillot Dem noen patriotisk innsats for Norge i 1940 og derefter har forholdt Dem? Tror De at De i England kunne ha unngått de gode nordmenns kontroll og fordommer og at De nok var spion osv. lettere enn i Sverige - eller vil De idag etterpåklok svare at alle kunne i 1940 forutse at USA atter vil komme med i krigen og at det jo i USA armé nok var større forhold så der ville De muligens kunne ha sneket Dem inn for fra 1942 på kontinentet å sloss mot fienden - om De da klarte å passere enhver security check? Hvis De gidder 40 år etter å sette Dem inn i de 2% NS-veteraners situasjon fra 9.4.40 da de uansett eget syn automatisk plasertes på fiendens side så vil De nok ha innsett at om De virkelig ville yde en patriotisk innsats så måtte den skje bak fiendens front i Norge...

Men det var et meget vanskelig spill som krevet bl.a. GODE NERVER, perfekte tyske sprogkunnskaper, erfaring ang. tysk mentalitet, og en evne til å late som om man fortsatt godtok de NS-ledere av 1933 som fortsatte i partiet. Nu er det slik at dette å forstille seg alltid siden er blitt foraktet som et "falskt" spill uansett formålet nesten da - selvsagt har vi hørt en britter som satt høyt plasert i Berlin og de beundrer vi jo men at nordmenn forble på talefot med partiledelsen etter 8.4.40 det kan vi omtrent ikke godta??? Og selvom vi innser at slike som Lindh og Heidahl mfl. gjorde en stort innsats så tør vi ikke alene stå frem men må dekke oss i en gruppe om så skal skje - alik har det jo alltid vært i Norge når noe skal fremmes, ingen individ tør stå frem alene, neida da skal opprop av mange publiseres = vi er etter inngående samråd osv. kommet til at vi kan godta vedk. f.eks. som medlem av våre ærverdige klubber igjen idet vi nok sommeren 1945 utsatte ham/ dem for en urett forhåndsdom - men slikt skjer nok meget sjelden for hvem vill innrømme egne feil??? Desuten innser de muligens at den da ekskluderte også har et eget syn 40 år etter - denne patrioten som nu i 5 + 35 år blitt behandlet som en jævla nazist!!! Ville De i deres sted ha godtatt en så forsinket bedre erkjennelse? Ville De ha kompromisset med disse selvgode overdommere?

NB:Selvsagt er dette et problem for disse patrioter som på en måte underhånden skal gjenoppdages som nordmenn igjen: skal de si neitakk - det er forsent - eller er de prisgitt disse gode nordmenn om de vil gjenopptas i dette gode selskap? Jeg tror at alle disse småbödler vil innse at de står overfor svær forurettede personer som ofte finner det vanskelig å trykke de nu endelig fremstrakte hender - som foretrekker nye venners anerkjennelse. Fordi her er det mange kompliserende momenter som spiller inn f.eks.: En ordentlig erkjennelse forutsetter at selvgode nordmenn kan bryte gjennom kollektive propaganda-klisjeer å objektivt se patriotene - etter all denne evige hets. Så egentlig synes jeg at disse hittil fordømte, som endelig erkjennes som nåværende, de bør lære av negrene å være storsinte nok til å godta selv så sen omvurdering - fordi det er en sådan det er og må være tale om. De bør være tilfreds med å nå tilbake dit hvor de var 8. april 1940 - dvs. bli fri tatte for alle urette negative fordommer som så i de følgende 40 år har rammet dem.

JA dette er mitt råd til dem som deres forsvarer: være mere sporty enn andre, overse all denne urett dere i 40 år har vært utsatte for, dere var jo dengang psykisk sterkere enn massen som orket å forbli på disse URIAS-poster og dere har da vel ennå litt igjen av denne styrken som dengang kom så mange av oss tilgode? Forsøk å husk at det nok er mange som i det stille beundrer dere for den rolle dere i 5 år klarte å spille og forstår at dere siden også har vært utsatt for en forferkelig påkjønning fra alle disse

overfladiske ettertraffere - som opphisset av avisenes skriverier stadig går ^{Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014} ~~til~~ ^{ny}arengrep. Mens jeg skriver dette hører jeg noen fjerne radioord fra en fantastisk vestlenning som hånlige knoter om alle disse heil og sál folkene - ja slik vil det nok fortsette så lenge NRK ser det som sin hovedoppgave å holde kontroversielle problem ved like - husk at den radikale klikken på Marienlyst stadig mister mere av sin makt over tenkende nordmenn - som gradvis avslører deres groteske spill med minoriteters skjebner. En dag vil de nok møtes av et myndig ord som blottstiller deres feige mulvarps virksomhet - deres undergraving av verdier.

Og jeg må tenke på Wendel Holmes kjente ord: "Jeg savner respekt for denne likhetsmani som kun synes å oppmuntre til misundelse". Hvorfor har nordmenn alltid forfulgt sine store menn som Ibsen, så de måtte gå i exil for å få fred? Er det fordi vi er så overdemokratiske at vi vil at alle skal være like og at alle skal delta i å bestemme alt, er vi så smålige at vi ikke klarer å vise andre landsmenn tillid - dvs. tro at andre klarer noe bedre enn os selv??? Men hvorfor tolererer vi da at en isfront skal foreskrive oss hva vi bør mene?

I denne 6. og siste del av MOTOPPGJÖRET kalt "følgene for syndebukken" har jeg, som leserne alt vil ha bemerkt, kommet litt inn på forholdets psykologiske sider: Var det virkelig så at nordmenn fra mai 1945 blindt tok hensyn til mistillidspåbudet mot ls.dømte, dette at slike ihvertfall ikke i deførste 10 år fra domsdag måtte vises almen tillid? Ja helst på livstid burde foraktes - hvilket vel er det motsatte av å vise tillid? Virket virkelig denne terror helt nedbrytende på ofrene - slik planen jo var? Ble de alik som det gikk rykter om helt folkesky slik at de ikke lenger turde vise seg blant gode landsmenn? Og var det slik at denne egentlig tidsbegrensede ekstrastraff måtte få livsvarige følger? Det fantes og finnes nok ennu også svært mange ikke-ls.dømte som i årenes løp har lest "Seierherrens justis", hvori h.r.adv. W. i det glimrende 1.kapitel i del III kalt prinsippproblem om almen tillid analyserer dette utrolige tiltak opprindelse og hatefulle bakgrunn: jeg har alt før sitert noen avsnitt men må gjenta derav dette =

Disse exilpolitikerne mente at de i kampens hete i stilhet hadde funnet frem til en ekstra virksom form for nedvurdering av alle NS-medl. Denne skulle ikke bare opprettholdes ved intens politisk propaganda men det skulle også innføres i smug lovregler som rettslig legitimerte dette overgrep mot selv de mest primitive menneskerettspåbud. "I den formastelige forestilling at folkets omdømde er offentlig eiendom og at almen tillid er noe som kun kan oppnåes på Ap-regjeringslisens - altså etslags sosialisert rettsgode som kun staten forföyer over og som kun tilkomme de rettroende efter offentlig tildeling - ja i slike forestillinger satt man i London og ga lover mot alle som befant seg på gal side om at de skulle fradømmes almen tillid."

B: og denne usle terror den böyde det store flertall seg for, som fra mai 1945 kappedes om å være værste, om å ødelegge flest leiligheter, om å spytte mest på eldre NS-folk som hadde sluppet å settes i varetekt - det var nemlig ikke plass til mere enn ca. 30.000 NS-folks eiendom var ikke som bekjent rettsbeskyttet - en av de store hadde jo straks erklært at de alle var konkurs, at de ikke eide nok til å "erstatte" all den skade de angivelig hadde forvoldt ja les Solems kommentar i de resp. regler om at alle NS-medl. bl.a. hadde å betale for den skade som var påført norske jøder - har noen norsk jurist hittil vovet å ifrågasette hans votum - hans dommedag - denne bok som alle aktive jurister straks i 1945 anskaffet som ledetråd under den sosiale likvidering av landsmenn? NEI svaret er og blir NEI, ingen tør det av frykt for straks å få den ennu levende isfront på nakken.

Jeg har diskutert ls.dømtes holdning overfor landsmenn efter dommen med dem og fått vite at deres standpunkt er stort sett dette: Vi merket ikke så meget til denne sosiale boikotten under okkupasjonen da mange skulle ha vår hjelp - dog riktignok foretrakk å oppsøke oss i smug for å tale om pårørende fangers forhold osv. men fra mai 1945 og efter dommen var det få som kjente oss igjen. Da hadde de - for å bruke en jössingklisje - "efter samråd" nok kommet til at det var klokest å avskrive alle ls.dømte for al-

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
tid så ingen misforståelser skulle oppstå, dvs. det kunne jo ikke tas for givet pga. presseboikott og kollektivhets mot alle ls.dömte at man der andre visste at det fantes NS-folk som hadde vært OK og hjulpet oss den gang vi var i nød og behövde hjelp selv fra slike.. Så svært få ls.dömte har siden noengang forsøkt å innlede noen forbindelse med hjulpede eller andre tidl. kjente, nei de forholder seg helt passivt overfor disse som de jo vet er mere eller mindre selvgode alle sammen men de overlater somregel til disse av å ta det første skritt til gjenkjennelse av tidl. forstötte - Det er jo disse gode som på kollektiv basis straffe-demonstrerer mot alle ls.dömte ved helt bevisst å drive sin efterstraff hvergang de får anledning til det. Og derfor må ls.dömte passe å beröve dem denne anledning så ofte som mulig - hvilket består i at når de befinner seg i hevnerens närhet later som om de ikke er klar over det (husk at deres sport kun kan bedrives overfor tidl. kjente som skal straffes ved å drives til Coventry som det heter). Altså disse ls.dömte de tar det for givet at alle tidl. bekjente fortsetter den fra mai 1945 intensiverte boikott på livstid og regner det som unntagelser om de gode tør bryte denne parolen og vise tegn på at de gjenkjenner de sosialt utstötte (f.eks. ved å hilse og ved å tale til syndebykken). Men det er få som tør bryte ut av efterstraffejengen å nærme seg de forstötte, denslags anses nemlig på isfronthold som sentimental fra-bernisering. Mange vil nok spille forbausert når de leser dette men dette er realiteter som ls.dömte lever under i det som en forsker i sin bok nylig kalte "deres fortsatte ghetto".

Vi gode nordmenn har i vår utrolige lumpenhet mot alle ls.dömte tvunget dem til å være redde for oss gode demokrater - det har jeg sett utallige reaksjoner på: Jeg ba en av mine tidl. klienter bli med meg i kirken en søndag og høre på en forsonlig innstilt prest - Svaret var et konant NEI - og at slike ikke finnes - vedkommende underströk at han siden frigjöringen aldri hadde satt sine ben i en norsk kirke!!! Kan vi gode forstå dette? Først betvilte selv jeg denne deres frykt for oss men efterhvert som jeg hørte hva de hadde vært utsatt for av oss som påstår at vi ikke har nazi-tendenser så vil jeg påstå at vi er da meget værre nazister i vår opptreden mot dem enn de noengang har vært mot oss - fordi jeg har nuldig også talt med mange av deres barn og hört deres lidelseshistorier - som var den rene Golgata for mange av dem - Naturligvis er de forlenget voksne ja men de glemmer aldri sine plageånder enten det nu var jevnårige barn el. deres foreldre

Dette med disse hatfulle foreldre er et av min boks værste kapitler, der forteller jeg bl.a. om hvordan noen slike foreldre, da de av meg konfrontertes med sine tidl. forbrytelser mot slike NS-barn - ja forbrytelser - blånektet at de noengang hadde sagt eller gjort det som er meget vidnefast. Jag er de kun feige fordi de forstår at så langt önsker selv ikke gode nordmenn å gå, så nu gjør de selv det de med urette för beskyldte alle NS-folk for å gjøre - de roer - ja det var jo deres parole overfor de tidl. hjelpere også. Ja det hele var så flott organisert at ingen NS-folk hadde den ringeste chance. Men tror nu noen at disse barne-forbrydere også vil öste folkets forakt så tar de feil for tonen er ennu i ganske store kretser denne. MEN DET VAR DA BARE NS-BARN SOM DE PLAGET.- Mentaliteten er brutalisert og korrump...

Mine nærmeste spør meg hvordan jeg orket å skrive disse over 400 sider - denne bok om nordmenns ändskap efter at freden för de jeg forsvarer BRÖT LÖS med terror og straff - straff og terror - Jo fordi det ennu i dette land nok finnes svært mange mennesker - som ellers både regner seg som kristne og som humane og ennu lider at dette nazi-komplekset og mener det var meget beklagelig at ikke alle disse 60.000 ls.straffede ble landsforvist - underforstått, siden vi jo ikke kunne ta livet av dem alle sammen. Tonen blir jo kjekkere og kjekkere med årene - fordi når alt kommer på avstand så glemmes mindre heltemodige detaljer og da glorifiseres egen innsats til det ukjenkjendelige. Jeg har bekjente - store motstandsmenn - som når de gjentar sine historier ofte i påvirket tilstand - stadig forbedrer dem på ls.dömtes bekostning. Men vil vi da aldri i dette så forbilledlige land få oppleve at en röst tör gå ut i Dagbladet eller VG eller i storaavisen å sette disse skrytepaver på plass? Vil vi da aldrig få høre de to ord: FAIR PLAY - jeg er sikker på at flere som leser disse 2 ord straks vil svare: fair play overfor slike - og så kommer en kjent propagandafrase: "de

viste de ingen fair play overfor oss da vi var i fare" JO DE GJORDE DET
MANGE AV DEM!!!

Stiftelsen norsk okkupasjonshistorie, 2014

Jesus Christus sa for snart 2000 år siden at vi skal dømme våre medmen-
nesker etter deres gjerninger! Men så gjør da det, så erkjenn da at det
ikke i evighet holder med denne kollektiviseringen, så erkjenn at det fan-
tes patrioter blant disse 2% NS-veteraner og også blant noen som ble NS
etter 8.4.40. Ånei slik erkjennelse får jeg hok aldri oppleve, Men HVORFOR
ikke? Fordi mange ennå frykter at slike modig årlig åpen tale vil kunne
rammes dem i form av nedsatt prestige i isfrontens øyne, Men hvem er da så
denne isfront: jo til den hører bl.a. alle jurister som deltok i NS-oppgjø-
ret på angriper- og straffesiden, dvs. især som aktører. Videre alle som i
retten vidnet mot NS-medl. og det var mange det... Så har vi da ironisk nok
alle disse hundrevis av hjulpene som i rent selvforsvar støtter denne front.
Så har vi flertallet av tyskerarbeidere - som vil bortlede oppmerksomheten
fra deres egen opportunistiske kollaborasjon og fiendebistand. Så har vi da
alle disse tusenvis av hets-journalister som dengang forhåndsstraffet og
som til dato så godt de klarer det etterstraffer. Somregel unngår de å nev-
ne navn idet selv Norge har fått en diskrimin.lov som også gjeller disse for-
dømte NS-folk, så derfor vet de at kollektivhetsen f.t. kun kan drives kol-
lektivt.

Selvsagt er det en serie av videre hevner - som ofte vet hva de vil hevne
og om noen skulle vove å spørre dem derom så ville det nok ty til så store
ord som at de støttet da alt dette svineri som fordømmes i Nürnberg." For
som bekjent overfor slike behøver man ikke å konkretisere anklagene - har
da ikke selveste HRS flertallet engang for alle erklært at alle som var i
NS etter 8.4.40 var og er landsvikere, quislinger og nazister. Ja har HRS
sagt det?

Hver norsk advokat, redaktør, jurist vet at under prøvesaken mot H. som ble
NS-medlem 6.12.40 var det i HR sterk dissens nettopp om dette at hans medlem-
skap i NS - som var ganske passivt skulle ha utgjort aktiv fiendebistand og
forsettlig sådan under krig i straffelovs-§86:s forstand. Og de svenske
rettslærde har da erklært at fortsatt krig ikke kan bestå etter demobilise-
ring og den fant sted i 1940. Så derfor og av andre gode grunner så kom 4
fire erverdige HR-dommere til at H.s NS-forhold IKKE kunne utgjøre slik
landsvik.

Men denne dissens - denne tvil som var en velbegrunnet god tro hos disse
HR-dommere som tiltalte delte - denne tvil kommer aldri til uttrykk i våre
massemedia: Hvorfor fortier pressen denne bestandig - hvorfor fremsettes
der alltid dette om at alle NS-medl. u.o. var landsvikere som sikre påstan-
der. Dette er noe mine svenske advokat-venner nekter å godta. Og de spør
meg rett ut HVORFOR er norsk presse så korrupt på dette punkt. Og jeg svar-
er alltid = den nu avdøde Anders Lange vet svaret - det var hans livsarbei-
de, som desværre ikke ble avsluttet i hans livstid og AVSLØRE pressens kol-
laborasjon u.o. - han godtok ikke disse påstander om at ethvert kompromiss
unnskyldes med at gode nordmenn oppdaget nok alt vi skrev mellom lin-
jene - Nei det var, er og blir litt for smart - så derfor ble det ette-
sigende inngått en hemmelig avtale med regimet om at pressens skulle unngå
egen forfølgelse om den kritikkløst støttet alt som skulle overgå NS-medl.

Selvsagt vil den isfronttillhenger som leser dette straks gripe til klisje-
en: "nazipropaganda" den har da vært til stor hjelp hvergang dette ryktet
har vært fremme og den må da fortsatt holde i dette århundredet? Men skal
det da så utrolig meget mot til å angripe alle disse myter og legenden om
at alle som ikke var NS-medl. u.o. de var da patrioter mere eller mindre.
Vil vi da oppleve at det står frem en ung journalist som f.eks. skriver
dette: "Vi lavet straks i mai vår coloured line og den har vi siden klart
å holde - alle som var på den rette siden av denne coloured line var gode
og alle som var på gal side var onde. Og linjen det var kun NS-medlemskap
etter 8.4.40, det var så enkelt og var er og blir det... Når jeg taler med
svensker om dette så er deres reaksjon denne: "Dere nordmenn innrømmer alt-
så at dere bedrev åsiktsforfølgelse, at dere kun dikterte at alle slike NS-
medl. er udemokratiske - de er nazister, de er vårt demokratis fiender -
de svek Norge, de støttet fienden osv. kort sagt, dere godtok og godtar
denne barnslige sort-hvit-maling? Dere dømte jo hele 26.000 NS-medl. som
kun hadde vært passive medl. dvs. ikke hadde hatt noen hverv osv."

NS! Dertil skriker straks isfronten : MEN VI ER BLITT ENIGE OM AT VI IKKE SKAL GODTARTE DET FINNES NOEN PASSIVE MEDLEMMER I NS ETTER 8.4.40. Ja derom ble de skjönt enig i London og den der fattede forhåndsdom ble bekreftet av et flertall i HR - disse bøyet seg for exildiktatet og ble dermed "helter". Men jeg er overbevist om at i en ikke alltid fjern fremtid så vil nettopp disse 7 HR-menn fremstå som rettsfornekterne - som disse som urett legaliserte menneskejakten som h.r.adv. H.Kiær Mordt så gripende beskriver i sin bok i 1955 kalt "DET URETTFERDIGE RETTSOPPGJØR" Men hvorfor skriver jeg så videre etter å ha fremført min alvorlige kritik? Jo det er vel fordi NS-oppgjøret var for vanskelig og det er noe vi ennå ikke er ferdig med. Og fordi jeg vet hvordan det erger isfronten, som jo stadig formener om at det endelig må bli "ro" om NS-oppgjøret, at det ennå i 1980 og etter 40 års dagen for 9.4.40 ble omtalt i Stortinget, nemlig 18.4.80, da Faremo forkynnte at "for landsvik kan det ikke gis noen nåde" hvilket m.a.ord betyr at i Norge forblir landsvikere alltid fordømte "Untermenschen" - for å bruke et nazi-slagord gode normenn påstår at de egentlig tar avstand fra - hvilket de ikke gjør når de lar deres representanter i nasjonalforsamlingen stiltiende påhøre Faremos fantastiske hatpåstand. Er det ikke på tide at vi får høre at klarere sprog om dette, at det nu endelig klart innrømme at vi bluffet FN når vi innbilte FN anno 1950 at vi hadde gjenopptatt disse "Untermenschen" i vårt edle samfunn igjen, det drømte vi ikke om engang - nei slike vi da alltid fjærnet fra vårt edle demokrati - slike kunne ikke omskoleres, de var for forherdete forbrydere - men vet dere da ikke i FN at vi gjorde dem til krigsforbrytere og dere er da vel egentlig enig med Faremo i at for slik finnes det da ingen nåde? Våre forfedre vikingene de drepte da straks slike så vi er jo blitt mere humane - vi lar dem overleve i de kroker hvor de ennå kan gjemme seg. for vår vrede. Dere har da ikke opplevet en tysk okkupasjon av Norge hvorunder disse lakeier (bra komm.prop.ord) gikk fienden til hånde, underforstått skulle altså alle disse over 60.000 ls.straffede aktive ha støttet fienden. Så "vår verden er ikke deres" men beklager de ls.dømte dette?

NEI egnetlig tror jeg ikke disse idealister og patrioter som alt i Fedrelandslaget i 1925 bekjempet klassekampen i den int. klassekamp - og forsøkte å tale om Norges frihet så sterkt beklager at de ikke tilhører jössingklikken - hvormed idag menes de aktive hatere, nei de savner ikke dette selskap som laver nasjonalisme til et paradenummer - denne patriotisme som de 2% NS-veteraner i 7-15 år før krigen antok som en selvfølgelighet. Ja hva mener da dagens unge som den mishandling Victor Mogens, Fedrelandslagets leder fra mai 1945 utsattes for - var det i 12 eller 15 måneder man holdt ham i varetekt. Dette anonyme MAN for ingen vil idag stå som ansvarlige for dette overgrep og de unnskylder seg med tidsånden. Men for den gruppen patrioter som samlet i 1933 - etter i 8 år å ha vært aktive i F.laget - sluttet opp om majorens parti i 1933 finnes som bekjent ingen nåde - det har jo Faremo forklart som bør vite at det blant de ls.dømte gamle patrioter finnes flere slike fordømte - evig fordømte. Disse er idag den radikale klassekamps ofre for det var da idag som først stod frem og avslørte av mellomkrigstidens norske sosialisme i Kreml så et stort forbillede - enten de nu åpent bekjente seg til kommunismen eller ikke - noe som dengang ikke var så populært som i 1940, det vet enhver politisk forsker - som lurte på hvorfor ca. 60% av Stortinget i 1945 ble sosialistisk?? Husk den røde arme befridde Norge og ifølge sos. propagandan kun den og det skal vi da evig var taknemmelige for?

Som jeg har påviste var det også mange fredsangivere som forsøkte å svarte patrioter som Lindh, Heidahl m.fl. og det hendte da også at de av efterforskere hånlig ble satt på plass fordi disse visste at ingen kunne skade dem utover fellesanklagen om alle NS-medl. etter 8.4.40 var unajonale,

Men - jeg gjentar - ingen er meg bekjent blitt straffet for å ha fremsatt falske anklager mot NS-medl. Og hvorfor ikke om jeg tør spørre: fordi de var bannlyste uten rettsbeskyttelse dengangen - som enhver kunne hevne seg på med ethvert middel. Slik ble man da engang for alle kvitt upassende konkurranser. Derfor fant disse det høyst beleiligt at den offentlige admi. av slike NS-boers firmaer skulle vare lengst mulig og derfor jubler de når ED lot den vare i både 4-5- og 6 år. Dermed visste enhver at deres fortsatte ervervsvirksomhet var blitt ødelagt. Denne tilleggsstraff: å ødelegge slike firmaer forties selvsagt idag fordi det er noe aldri tidligere forekom i

sivilerte demokratier. Jeg erindrer atter om Britten Littlejohns bok om "The patriotic traitors" i hvilken han fremhevet at Norge forholdsvis sett innehar terror-rekorden av de 16 tidl. tysk-besatte land. Hvorfor ble det slik - fordi nordmenn alltid har vært og alltid forblir mere radikale enn andre demokrater og det som her kalles høyrepartiet har selv sagt intet med et høyreparti i vanlig forstand å gjøre.

Mange utlendinger har forsøkt å klarlegge årsakene til denne norske radikalismen? De er klar over at den inngår som et viktig ledd i norsk mentalitet: de erindrer den ekstreme måte hvorpå f.eks. forr.banker sosialisertes uten at dette førte til nevneverdige innvendinger fra bankledelsen side, som kun tilpasset seg sine nye overordnede og selv sagt også håber å kunne beholde sine jobber om det i 1980 klarlegges at de tidligere forr.banken er blitt statbanker. Eller se på denne sprogsaken - som alle fremmede hånlige ler av. De forstår intet når de hører om alle disse forbudte ord i skolen som barn og foreldre bruker utenfor skolen. De forstår intet når de hører at tross det er fastsatt ved lovlig at maulet kun får ha 25% av sendingene i radio- og tv så dominere MAULET helt - der knoes både sent og tidlig ingen større sak kan refereres på rikssprog - i sin helhet - nei minst 2/3 foregår på ul. Hvorfor tåler folket denne radikaliserings. I SV er bestemt at selv byfolkmedl. har å snakke radikalt maul fordi det inngår som et ledd i klassekampen og så forklares at det er enslags landsvik ikke å fremme maulet fordi det de fine i byene taler det er kun dårlig dansk og det er i maulsammenheng altså landsvik. Ja alt er jo relativt det har vi her på berget tt erfare.

Men også i mauksaken har norsk fanatisme feiret triumfer og det og merke radikal fanatisme - det kunne nevnes masse eks. på dette som nu denne siste sosse-vri om at nu kreces som det siste sosialistiske påfull at s.k. forbruker-byråkrater skal inn i de styrende organer i forsikringsbransjen. Man foretrekker det for bankmodellen med off.representanter i styrene, fordi man er redd for at bankmetoden som reduserte de gamle aksjonærers verdier neppe kan gjentas uten at de borg.partier våkner.

Ja disse borg. partier de innbillar seg nok ennu i sin store naivitet at de er på vei til en borg. seir i Stortinget høsten neste år? Hele norden fikk i radio og TV fra 1. mai 1980 høre på hvordan over 2.000 radikale pöb-ler har ødelagt og plyndret en rekke forretninger i Oslo sentrum - noe slikt som hundre eller hundrevis av utstillingsvinduer var knust og noen få politimenn hadde forsøkt å stoppe pöbelens store herjinger. Hvorfor er det blitt slik i Norges hovedstad - fordi alt som heter disiplin fra skolen og opover er bannlyst - fordi mange lærere alt har forklart at de i år ikke ønsker å delta i 17. mai tog fordi de blir mobbet av elever. Når skal så borgerskapet vokne - ånei de er ennu så opptatte av å forfølge s.k. nazis ter at de glemmer hvor gjennemsyret dette norske samfunn er blitt av radikale - av kommunister.

Der melder seg et dobbelt spørsmål: hvorfor tolererer myndighetene dette? Og hvorfor overser de resp. foreldre med egne pöbelbarn? Er disse foreldre også redde for sine egne barn? Disse ungdomsjeng opptrer som de rene bander og nu spør later det til at man - dvs. godtfolk endelig begynner å forstå at det er revolusjonære element som står bak og dirigerer disse opptøyer - for å bruke et gammeldags begrep - disse terror - tilstander hvor dagens unge jo har et glimrende forbilde i den terror som satte inn 7-8.mai 1945 - det er en klar linje i dette - også dengang foregikk plyndringer av unge radikale bander - forskjellen er kun den at mens man da holdt seg til en utpekt folkefienden så rammes idag det gode borgerskap - disse som eier egne forretninger osv. Slik rammes forsikrings- AS.

Hvilket svar fikk f.eks. Bratteli fra Høyre dengang han gikk ut for noen år siden å forkynnte at historisk sett så var Høyre det mest usosialise politiske parti Norge noengang hadde hatt??? Man lot denne gunstige anledning gå fra seg og kom kun med svake innvendinger istedenfor å påvise hvordan Ap.regimet diskriminerer minste-pensjonister: hvorfor har de ennu holdt minstepensjonen under 2.000 kr1 måned brutto og hvorfor avspise endures hustruer under 67 år - som regel 60-66 år kun med ca. 20 kr. pr dag som selv sagt ikke engang rekker til matpenger? Det er meget som tyder på at det foreløbig består en slags forbrödring mellom Ap. og Høyre - en slags

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014-
kuhandel i mange saker om at det som i 1945 skal herske enslags borgfred - så sitter alle stortingsfolk hyggelig sammen i den statssubsidierte kantine og prater i en forsonlig tone og de synes å være underlagt en yrkessolidaritet som gjør at de ikke anser det som god tone når de stiger opp på talestolen i tingsalen og si sin mening om styret - om de borgerlige da er uenige i denne måte hvorpå Norge dirigeres - om de da er imot Ap.s erklærte mål om å omdanne Norge til en sosialistisk stat - Hvordan skal det så oppfattes når Høyrefolk omtaler Steen, Førde, Bratteli, Gerhardsen, Rønbeck og Jagland som gode demokrater? Gjör de da ingen forskjell mellom disse og det vi mener med folkedemokrater???

??Ble det kun oppfattet som en "sensasjon" at radikal ungdom en masse herjet Karl Johan området? I radioen ble dette forfordelige dempet ned i tall = 66 såret, 60 ungdommer arresterne, så diskutertes naturligvis om det kunne være planlagt at over 2.000 skulle samles om natten til 1. mai i Oslos sentrum tross politiet opplyste at det fant masse flyveblader som på forhånd om kvelden utdeltes med oppfordring om jerjing, plyndring og brål!!! Det er jo klart at de radikale makthavere som hater borgerskapets moderate samfunns-holdning ikke kommer til å ilegge disse revolusjonsmenn annen straff enn små bøter - de var jo ikke passive NS-medl. så de skal vi da ikke fengsle i åre-lus. Alle politikerne er da omtrent enige i at det fortsarr skal vises over-bærenhet overfor disse kriminelle radikale unge pöbler.

1. mai var det forresten et langt radioprogram kalt "kollektivt mot" hvor fluktspesialisten forf. Ragnar Ullstein uttalte seg om motstandsgrupper m pga. manglende forbilder i den første tid var svært amatørmessige: U. nevnte eks. med Moan-familien i Trøndelag som bodde i Leksvik og som kjente jöder fra før krigen og om hvordan Moan-menn i lange marsjer östover til Sverige bragte jöder i sikkerhet i Sverige og så var det da denne tapre presten O.O. på Bremsness - en ö vestpå som også ydet hjelpevirksomhet på ikke-vold maner - U. berömnet også kvinners innsats. Og U. betonte at han som har talt med så mange om dette ikke kunne si at disse loser mm. utsattes for angivere. Dette var naturligvis et svar på radiorepresentantens spørsmål og vedkommende var vel skullet over at U. ikke leverte et aldri så lite spark om at vi var redde for NS-folk på stedet.

Disse jeg forsvarer i min bok, hvorav her et utdrag gis, de viste alle INDIVIDUELT MOT - de var mellom barken og veden - de hadde intet fellesskap i ryggen - de levet kun i den forhåbning at deres innsats den ville nok straks anerkjennes når krigen - når okkupasjonen var over. Jeg kan nevne en modig jössingkvinne, som var så sikker på at den NS-veteran hun elsket og som hadde hjulpet henne i hösten 1940 - og som hun visste var en bor patriot - ville bli anerkjent som sådan straks krigen var slutt - dvs. straks okkupasjonen var over - at hun trosset boikottparolen og giftet seg med ham i des. 1940. Hun måtte ofres pga. kollektivsystemet mot alle NS-medl også hennes del av felleseiet ble tatt - hun kunne ikke anerkjennes som prima jössing tross hun hadde minst 10 attester på god nasjonal holdning under krigen, hvilket betyr i de 5 år okkupasjonen varte, fordi om man hadde fri-tatt henne for straff tross opprettholdt ekteskap med et NS-medlem 1940/45 så måtte jo forutsetningen ha vært at denne NS-veteran hadde blitt frikjent! Og det var da utenkbart å frifinne noe NS-medlem uansett hvor mange liv vedk. hadde reddet - det vet da alle som har lest om dette Motoppgjör.

NB: Dette er nettop skrevet for å PROTESTERE mot denne utrolige urett at det ikke var individers handlinger 1940/45 men hvor de befant seg da de ydet patriotisk innsats som avgjorde om denne skulle anerkjennes eller ikke.

Jeg protesterer mot denne parodi på rettsutövelse som da foregikk i Norge. For dem ble det ikke vurdert hva de gjorde men hvordan de gjorde - det at de utnyttet den spesielle situasjon de i 1940 befant seg i som betrodde NS-medl. under okkupasjon ved som medl. å bevare denne tillid for dermed å kunne utföre et patriotisk dobbeltspill det ble ikke i retten vurdert samlet, det ble stykket opp i forholdets enkelte faktorer ved et kunstig skille.

Enhver aktor - uansett om han forstod dette - anså det som sin plikt å fremstille en slik demokrat som en nazist, og å påstå at han kun hadde ydet en viss hjelp da han forstod at Hitler tapte krigen for å redde sitt skinn. Mot denne forvanskede lögn reagerte omtrent ingen i retten - vi har hört at selv forsvarere hvisket til aktor at "dette later da til å bli en langvarig

affære for et landsviker jeg offentlig er oppnevnt til å forsvare - ja slik er det nu engang i vårt demokrati - en ubehagelig jobb forresten - han kommer jo med en masse innvendinger til deres fremstilling - ja han synes nok at de forvrenger den rolle han mener han spilte.

?? Men er dette da mulig at en jurist lot seg oppnevne til å forsvare et NS-medlem tross han på forhånd anså denne som en landsviker??? Ja slik var det desværre at jurister påtok seg slike "ubehagelige oppdrag" tross de forhåndsdømte sine kunder. Men er da ikke dette helt umoralsk - disse kunne da ikke forsvare NS-medl. de anså skyldige. Var det da ikke deres plikt som forsvarere å nedlegge påstand om full frifinnelse? Her kan det jo tenkes at de var såpass plaget av dårlig samvittighet at de henstilte til kunden om å få slippe å nedlegge en "så drøy påstand" - at de klarte å overtale denne til å gå med på at det kun skulle henstilles til retten om å anse NS-medlemmet på "mildeste måte" - hvilket denne så av retten kunne fortolkes som en slags indirekte skyldserkjennelse? I den utstrekning kunden - som ofte førtes rett fra varetekten - ikke var seg dette helt bevisst kan man vel si at hans egen forsvarer mildt sagt medvirket til å svekke kundens forsvar - bevisst. - Ja jeg kjenner og vet om flere kolleger som dengang åpent snakket om før de skulle opptre som forsvarere for NS-folk at "idag skal jeg atter opptre som forsvarer for en landsviker." Bemerker denne forsiktige formulering han-de sa ikke at de skulle forsvare NS-medl. Det unnlot de fordi de var redd for isåfall å bli ansette som noe unasjonale - underforstått, det var ingen ord, advokat som forsvarte slike landsvikere - man spilte da kun en rolle for å opprettholde skinnen om at det foregikk en demokratisk rettssak. Hvorfor deltok de i dette???

Jo rollene fordeltes - og noen måtte jo spille forsvarerens rolle under dette NS-oppgjør - jeg vil ikke direkte påstå at valget skjedde ved loddtrekning men det henstiltes - som det heter til noen at de måtte påta seg oppgaven slik advokatforeningen i sitt rundskriv i 1945 beordret dem. Men her må da være et men - det måtte da være noen advokater som hadde samme syn som HRS mindretall - de 4 HR-dommere? Ja det var nok noen men de fant det best å gå stille i dørene som det heter - de glemte dissensen og tvang seg til kun å huske at det var da HRS flertall som hadde avgjort saken. Og hvem ville åpent fremstå som avviker etter det? Nesten ingen...

Følgende hendelse gir oss et lite innblikk i hykleriet: en av de jeg forsvarer befant seg omkring 1950 på et vinterlig høyfjellshotel i G-dalen, hvor der en kveld ankom en brakjekk yngre journalist fra en større by. En kveld fortalte denne, som ikke på det tidspunkt hadde gjenkjent min klient, at han var på jakt etter gode krigshistorier og gjerne betalte 100 kr. for et godt tips så han kunne intervju impliserte. X sa at hvis De kommer til mitt rom imorgen tidlig - la oss si kl. 8 så skal de før vi går til frokost få høre om en av våre største krigspatrioter hvis beretning ennå få kjenner. Journalisten virket både spent og begeistret og innfant seg alt neste morgen kl. 1/2 8 på min klients rum, hvor han ble forelagt en ca. 10 siders anonym beretning hvori ble ramset opp alt som X. hadde gjort under krig og okkupasjon og journalisten ble mere og mere betenkt under lesningen. Tilslutt utbrøt han da han holdt på med 10. side: MEN, hvordan kunne han da utføre alt dette - der krevdes jo en masse inside kontakter og operasjoner som det var umulig for en utenforstående å få anledning til å få og å utføre?? Nei jeg tror nok ikke på denne historien.

Da fant X. tiden inne til å legge kortene på borde: og forklarte ham omtrent følgende: "Her er det tale om et patriotisk dobbeltspill, vedkommende hadde vært med i NS fra 1933 og hadde et meget lavt NS-KO-nr. han var dus med de fleste av disse som satt i NS-ledelsen i de 5 tunge år 1940/45 og som tidligere offiser så spilte han sine kort meget godt - han var selv i farsonen flere ganger men han klarte å beholde en viss tillid hos de i NS-partiet som han fikk viktige informasjon av, militær og annet art. som kom motstandsgrupper til gode og som var av stor betydning. Han fikk da også svært mange takkebrev fra alle de han hjalp - de skulle alltid ha ham i kjær erindring osv. osv. osv.

Journalisten: Men la meg få hans navn så jeg kan få enerett på hans beretning for min avis - jeg behøver godt stoff for å sikre min posisjon i avisen - husk der er stor konkurranse. Det skal bli et flott intervju hvilket held at X ennå ikke har fått sin patriotiske innsats publisert.

Så måtte K da forklare ham at K det var ham selv og at han straks ble arrestert. Stifelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014. Han ble forhindret i å forsvare seg i nesten et helt år i 1945 - man fant det dog påfallende at det var så mange gode nordmenn som ville besøke ham i fengslet. Og skribenten fikk vite meget mere og forstod ikke at han ville møte motstand i redaksjonen så han tok med hele beretning og fikk jo et sjokk da han fikk vite at avisen aldri av prinsipp inntok beretning fra ls.dømte.

Nei forklarte redaktøren, hans avis skrev aldri avteller om landsvikdømte - og det mente redaktøren at journalisten "burde forstått" : men siden han tyensynlig ikke gjorde det så ville redaktøren forklare sin journalist at om denne beretning hadde blitt publisert så ville dens fakta om patriotisk innsats ha avslørt at det under NS-oppgjøret forekom politiske justismord og denslags kritikk mot makthaverne og dommerne det kunne ikke avisen innlate seg på... Dette fant journalisten påfallende forsåvidt som det jo alltid ble hevdet at det var pressens store misjon å kunne være et korreks overfor makthaverne og forsvare individets rettigheter. Men jeg betrakter det desuten som et tegn på at det kan ha foreligget en hemlig avtale mot avisene om at de skulle slippe egne indragningssaker om de unnlot slik kritikk - og som alt nevnt ihvertfall forhindret de urett rammete og deres forvarere fra å komme til orde...

Dette at jeg selv så nylig gjorde en så negativ erfaring n.h.t. den i utsikt stillede utgivelse av mitt 400 siders manuskript som bok har naturligvis gjort med svært skeptisk når det gjeller den censur som jeg mener at våre tore forlag så lenge har drevet av slikt stoff som dette jeg her presenterer: og jeg kan forsikre at dette er en svært mild kritikk jeg her fremsetter - og at jeg har unnlatt meget som handler om hvordan disse hensynsløse menn behandlet NS-medlemmers hustruer. En slik kvinnekriminering ville vært helt utenkelig idag men dengang jublet andre kvinner over at amne NS-fruer ble snauklippte, avluset og voldtatt!!!

NB Jeg har samlet utrolig meget stoff fra norsk presse kun om tiden mellom 9.4.80 - 8.-10.5.80 så jeg må konsentrere det om denne siste delen skal kunne begrenses til maks sider: jeg unnlater også å vedlegge fortsatte bilag om striden om hvordan krigsmotstandernes kappløp om Norge i 1940 bør fortolkes men gjengir her et leserbrev som storavisen som motvekt mot Wig & Co.s propaganda måtte ta inn 2.5.80 sålydende =

H.r.adv. Wiesner - en av de få modige og objektive jurister siden mai 1945 skriver: "Hr.red. Av avisen for 22.ds. har Wig notert seg at "en ung mann vil belære HAM om journalistikk". Han lar det ligge. Hva kan vel HAN ha å lære av en som er yngre enn ham? Videre har Wig merket seg at "den samme vil lære en av vårt lands fremste offiserer om krigens realiteter." Formastelig - skjönt er det så sikkert at ikke norske offiserer kunne ha noe å lære av det som foregikk i 1940? Endelig har Wig bemerket at den freidige ungdom det gjelder endog "vil belære en av Norges fremste historikere om historieforskning". Maken til uärbödighet! Men prof. Skodvin, som aldeles ikke er ufeilbar, skrev jo selv forleden ang. kappløpet mellom England og Tyskland mot de norske kyster oppunder 9. april 1940, at diskusjonen om dette spørsmål "har vi hatt med mellomrum i en mannsalder", og at vi nå får avvente den boken som Bjørnsen arbeider med om temaet. Så entydig er spørsmålet tydeligvis ikke. Er det da ikke dristig av Wig å se det som en oppgave for den norske monopol-TV å avlive som en "myte" den ene av de to stridende oppfatninger, slik at den andre for fremtiden kan representere virkeligheten med enerett??? Skjedde ikke avlivningsforsøket desuten under en viss bruk av den "dokumentariske" metode, som Wig prinsipielt tar avstand fra? Og med et ensidig utplukk av dokumenteringsstoffet? Man kan ikke si at avlivningen lyktes. Jeg tror at dr. Scharffenbergs syn - at England hadde større interesse av å trekke Norge inn i krigen enn Tyskland hadde - er lyslevende den dag idag. Men la oss være enige med Wig i en ting: formidlingen av virkeligheten ang. Norges krig er en oppgave for historikere og helst for de grundigste og mest uavhengige sådanne, og ikke for dilletanter."

Det er også et annet leserbrev samme dag på samme sted som "brev til red." nemlig fra den unge mann selv Björn Bjørnsen som imøtegår A.B. som "ikke tror at jeg har forstått Liddell Hart riktig og mener at det må være min

egen utlegning å skrive at L.H. kaller Nürnberg-anklagen vedr. okkupasjoner av Norge for HYKLERI 2014.80 "NEI det er det ikke: sitatet står nemlig på side 66 i "den 2.verdenskrig" som utkom på Cappelens forlag i 1971 og lyder i sin helhet slik: "Et av de mest tvilsomme forhold ved krigsforbryter-prosessene i Nürnberg var at planleggingen og gjennomføringen av aggresjonen mot Norge ble tatt med blant de viktigste tiltalepunkter mot tyskerne. Man kan ikke forstå at den franske og britiske regjering ikke unnlot å approbere denne anklagen eller hvordan de offisielle anklagere kunne kreve fel- lende dom på et slikt grunnlag (dvs. så tvilsomt dø.) En slik fremgangsmåte var et av de mest iøyenfallende utslag av HYKLERI som historien rommer."

"Så til Wig: mannen får spalteplass for sine BÖLLERIER som er uten snev av annen substans enn at jeg - eller setteren - har slått et tall feil. Jeg påpekte kun at denne Qig har lavet et TV-program hvori han bl.a. misbruker sitater. (dette er jo samme svindel som isfronten bedrev da den bevisst feiloversatte den tysketekstede kapitulasjonsavtalen av 10.6.40) Der lar han på TV lyse en plaket med et amputert Churchill-sitat: "Det vil være et alvorlig feilgrep å gi grønt lys for landganfen i Norge -- legg heller min- ner." Inntrykket dette skaper er noe når det motsatte av virkeligheten det dekker!!! NB: Både Churchill og resten av den britiske regjering var nemlig enige om ikke å gå i land MOT NORSK MOTSTAND. Men Churchill var IKKE imot landgangen i Norge. Til samme møtet hadde han nemlig lavet et omfattende notat om hvordan det kunne skje ved å tvinge nordmennene til å velge side, ev. ved å provosere tyskerne slik at Norge ble slagsmark!!!"

"Man behøver ikke gå til noe Confidential Annex for å finne dette sitatet i sin helhet og sammenhengen det ble uttalt i. Det står nemlig i "Samfunn og historie", Oslo 1975 side 69 med dato..."

Wigs overfladiske behandling av "denne sak" av de mange han blander seg bort i bekrefter også på storavisens neste side samme dag hvor forsker Sy. Hartmann har et innlegg med overskriften PIEKENBROCK hvorpå det heter: "Lernerne bør selv få anledning til å vurdere gehalten av veiledningen, skrev Wig i sitt innlegg om 9.april 1940 i denne avis. Derfor vedla han i fotoutsnitt med storavisens bevidnelse den tyske rapport om "Bespprechung Oberst d.Gen. Piekenbrook mit Sta(a)tsmin. Q." For å spare plass lar jeg avisen gjengi det trykte brevhode på gen.lt. Piekenbrooks 1.brev til meg av 13.1.56 etter hans tilbakevenden fra 10 års russisk krigsfangenskap. I avisen gjengis også P.s underskrift, og H. mener at P. selv best vet hvor- dan hans navn staves. (det samme synes å foreligge med TV-serien "Buddenbrook" etter Thomas Manns bok: forfatteren brukte den uradlige Geldern- slekt som forbilde og den het "Buddenbrook", og var godseiere og offiserer, men der valgte Mann bevisst å gardere seg ved å forandre stavemåten og kalte så sin bok "Die Buddenbrooks") Og i storavisens 1.debattsida i mai 1980 forekom to innlegg om april 1940. 1. i det ene gjengis Ap-statsmin. J.N.s radio-proklamasjon av 10.4.40 av en kjent advokat ved navn Gjems-Onstad, som denne patriot anser å være av stor betydning for alle som vil vurdere forholdene omkring 9.4.40. Påfallende er at Nygaardsvold i likhet med Koht brukte knot-maul med Norge osv. ved denne riksviktige anledning - ja Norge forekom der hele 4 ganger: Så skriver adv. G-O. at "N.nevnte ikke ordene krig, kamp, motstand eller mobilisering!!! Denne hans tale var dog avgjø- rende for mange som i 1940 valgte ikke å sloss og talen bør ha i erind- ring når man vurderer hvem som bør kritiseres for manglende innsats mot tyskerne på mange frontavsnitt i 1940 og senere." Men som vi vet så har Ap-regimet siden brukt samme metode som Kreml, de omskriver historien sam- tidig som det fordømmer og dømmer slike som saklig påviser virkeligheten,

2.Så følger en norsk rapport fra Ludwigshafen om hvordan tysk TV omtalte 9. april 1940. Larsen beklager at en UFA fra 1940 bruktes og at den viste hvordan dansk samarbeide med fienden ble etablert: Dansker smilte til de tyske soldater inkl. politimenn som fikk tilbake de våben fienden først hadde fratatt dem. Og Norge omtaltes uten at Blucher nevnes eller klapp- jakten for å drepe Kongen og kronprinsen! (mordanklagen fordobles) Og fienden marsjerer ned Karl Johan hvorpå filmen viser nordmenn pratende med tyske soldater og som tilhørere da tyske orkestre spiller i Studenterlund. Dog innså en overlevende sjömann fra Blucher at norsk motstand forekom. Tilslutt erindrer Larsen om at 5.000 norske sjömenn mistet livet - men at

ca. 1.000 tyske sjømenn omkom da Blucher sank det nevnes sjelden fordi de tilhørte Tyskland. I Norge betraktes desværre ennå av mange nordmenn som kun fienden tross det vel er de som atter må forsøke å stoppe den røde fare i øst om den røde arme forsøker å overta norske interesseområder.

I denne del er det meningen å forklare følgene som NS-oppgjøret påførte den synde bukk jeg forsvarer og derfor er det nødvendig å belyse den kollektive mentalitet som ennå preget norsk opinion om "landsvikerne" - disse som egentlig aldri skal kunne gjenopptas i gode nordmenns samfunn. Jeg forsøker å fremsette deres syn på saken - og vil da straks understreke at gamle patrioter - som bekjempet Ap-kommunister alt i mellomkrigstiden - de anser at dagens ungdom er materialisert og uten nasjonale idealer. Men de synes ikke at den er eneansvarlig for de nasjonale härverk og alle de ødeleggelser som f.t. bedrives - og for hvilke skatteborgerne har å betale.

Og de forbauses ikke når de f.eks. 2.5.80 i storavisen på 1. side leste at under årets pöbelopptøyer så var det ikke bare radikal ungdom som deltok men påfallende mange i 30-40 års alderen og at det åpenbart var deres planlagte oppgave å hisse opp de yngre for å få dem til å begå voldsheter, plyndring og ran. "Og i avisens leder påtales det uforklarlige at denne pöbel ble oppmuntret med heiling og klapping av masse tilskuere til øket vold. Og det mener avisen er uttrykk for en mentalitet som kun kan fylle oss med avsky! Dog ble kun 24 av de ca. 100 arresterte satt i varetekt???

Alle disse over 60.000 landsvikstraffede forblir tause tilskuere til dette som skjer i vårt halv-anarki idag - de vet at de ikke regnes som likeverdige samfunnsborgere i dette samfunnet - av dette samfunn - har noen prest hittil tatt avstand fra biskops B.s kollektivoppgjør med folkefienden??? - Og dashusker godt hvad som hendte dengang da de selv deltok i et samfunnsvern - jo da kom sosialister og forbød det - De har også forsøkt å delta i s.k. borgervern men det ble også avskaffet som angivelig rettet mot den stadig mektigere arbeiderklasse - som ifølge den siste teori bør stå som eier av alle norske bedrifter, fordi om staten står som eier så ville jo også klassefienden - borgerskapet - være delaktig deri - og det må unngås.

NB: Disse konservative nasjonalister, som landsvikdømtes i 1945-50, de klarer ikke ennå å oppdage at det i Norge finnes en aktiv anti-sosialisme, de mener at det Høyre, det s.k. moderne folkeparti, står for kun er et kompromis med arbeiderklassen og et kompromis som Ap. og SV stadig vinner... Høyre kappes med Ap om å innføre skatte-reformer men saboterer alt som heter sosial trygghet - der er de ivrigst til å spare på kroner overfor minstepensjonister som ennå ikke vet om de fra mai vil få ca. 2.000 kr.br.? Derfor er det mange borgerlige gamle som stemmer med Ap i den tro at det vil bli ennå værre om Høyre kommer til makten og de skal jo være 45.000 med hustruer, som "forsörges" med halvparten av den utrolige lave grunnpensjonen.

At Høyre godtar slik "sosial trygghet" overbeviser disse om at ingen bedring vil inntre ved et regimeskifte - og derfor tar de ikke risikoen på at det kan bli værre om Høyre med sine fine økonomer kommer til makten. Det fattige borgerskap vet nemlig at det er rikfolk som avgjør i Høyre ennå - og at de hittil klart har demonstrert at de ingen interesse har av å forbedre de fattigste gamles levevilkår - det har de sett siden januar 1967. Og da forbrukerskatten = 20% moms kom i januar 1967 så var Høyre enig i at det fikk rekke om den enslig tryggede fikk 47 kr. pr. måned i "kompensasjon." Og den har nu med Høyres velsignelse vært opprettholdt i hele 11 år.

Behöves det flere bevis for hvor korrupt dette samfunn er blitt??? Rekker det ikke at vi vet at i Norge - velferdsstaten sulter tusenvis av gamle? Selvsagt sitter Ap. i glasshus når det anklager Høyre - Ap.s finansråd i Oslo er vel den værste - han forsøkte jo å levere halvere sosialbudsjettet. Han lot oldinger stå i kø forgjeves ved eldresentre for å få høre at det nok foreløpig ikke ble noen "billigmiddag" - Så skulle endelig Staburet overta og nu koster fiskebolle-porsjonen i Oslo Kommune ca. 15 kr. og det er ennå uvisst om det kan innrømmes noen kr. på det: PR-billigmiddag! Nu er parolen at gamlingene skal holde seg hjemme så de ikke er i veien for oss som forsörger dem. Ja ifølge Ap-PR ydet de intet til egen pensjonering. Det var Kleppe som skapte motsetningen mellom de gamle og de yrkesaktive ved å innbille arbeiderklassen at den også måtte betale for borgerskapets gamle!!!

Altså den rene klassekamp på oldingers bekostning. Den måte makthaverne hittil ^{Stiftelsen norsk Dokumentasjonshistorie 2014} på viser at Norge ikke lenger er noen kulturnasjon. Dette samfunn er nu på god vei til å bli en pöbelnasjon og i dette har de ca. 60.000 landsvikstraffede intet medansvar - de har nemlig siden mai 1945 ikke hatt noen politisk medinnflydelse - i denne radikale utvikling som later til å ende i den rene rådsrepublikk efter sovjetisk mønster hvor arbeiderklassen alene har makten og hvor ikke-sosialister fritt kan forfølges som klassefienden.

Men folk flest lar seg jo dominere av det s.k. aktuelle så de bekymrer seg ikke stort med hvordan våre barn snart vil komme til å få det - og fölgelig fortsetter de sin lumpne krig mot ennu i Norge overlevende NS-medl. Deri har de jo hele tiden hatt gode støtte av presjerskapet - som ikke later til å sky noen midler for å fremme sin egen prestige =

Ja la oss nu f.eks. ta denne sognepresten oppe i G-dalen som i selveste storavisen lördagsnr. 3. ds. - mai altså - måtte forsöke å svärte de ca. 2% NS-veteraner, d.v.s. de som ble NS-medl. i opptil 7 år för 9.4.40:

Jo han kommer med fölgende historie som han selvsagt må vite kommer til å ramme denne särgruppe jeg forsöker å forsvare som gode patrioter. Jo han forteller avisens kvinnelige reporter - som selvsagt er på jakt efter godt stoff - i den fortsatte serien om "Jakten på kongen" at han selv sognepresten kan opptre som vidne om en slik 5.kolonne-nazist, hör nu på:

Presten forteller derom fölgende: "Kongens besök hos oss på prestegården fant sted 15.4.40. Like efter HM og kronprinsens ankomst kom bygdas skytter lag for å holde vakt så ingen slapp inn på gården. Vi var 16 tilbords for vi hadde også fått slekninger fra Oslo på besök straks efter at krigen var brutt ut. En rekke regjeringsmedl. var også hos oss den dagen. Bortsett fra Torp var alle i godt humör men Trop var stille og bebroidet seg det som var hendt og tenkte stadig over hva som var galt."

NB="Selv kunne JEG fortelle at jeg den 9. april 1940 om morgenen skulle ut i sognebud og da kjörte med en av Bygdas drosjesjåfører. Men denne mannen (som altså den erverdige sognepresten allikevel innlot seg med) var NAZIST han og han fortalte meg at han allerede den 4. april 1940 hadde fått en beskjed fra Q. om hvordan ~~han~~ skulle förholde seg når tyskerne kom hit til Norge for å befrie oss. Jo den dagen skulle han straks begi seg til Oslo til et viktig (hemmelig) möte med Q.- ja det fortalte nazisten meg det."

MEN det er mange store men som selvsagt ikke raske morgenavislesere gidder reflektere närmere over för de tar dette "eks." som et bevis på organisert 5. kolonnevirksomhet hvori gamle NS-medl. skulle ha vært involvert:

HVORFOR befant seg så denne nazisten på sitt hjemsted 9.4.40 tross Q.s ordre om at han straks på invasjonssdagen hadde å begi seg til Oslo til Q. til et viktig möte - angivelig for gamle NS-medl.??? Han hadde virkelig dog vovet å trosse denne da så mektige förer??? Og hvorfor turde han så damme 9.4.40 betro seg til stedets sogneprest derom - det måtte da være et tegn på at han heller ikke betraktet ordren som så hemlig at den ~~ikke~~ burde röbes for alle disse som automatisk satte igang med sin kollektive fordömmelse av alle gamle NS-medl. som ihvertfall tyskvenlig potensiell 5. kolonne? Det läter altså til at denne bilende "nazist" allikevel ikke kunne ha vært et så frofast tilhenger av Q. lenger som han vel var i 1933!!!

Jeg sendte imidlertid straks et rek. brev til denne fhv. sogneprest, som storavisen avbilder sammen med hustruen på gamle tomter på prestegården oppe i G-dalen - men jeg unnlot for mine 1.000 lesere å röbe denne helts navn fordi jeg tror at reflekterende lesere innser at han i 1980 dermed må betraktes som en hetsmaker som skader mange av Norges störste patrioter. I mitt rek.brev til den ^{der} jeg har om å oppgi nazistens navn idet jeg har et ajourfört register over alle som var NS-medl. för 9.4.40 som viser at Ap.regimet INGEN GRUNN hadde til 14.4.40 å gi H:O:K. ordre om å arrestere alle gamle NS-medlemmer for å uskadeliggjöre "denne 5.kolonne."

Til sognepresten historie hörer selvsagt at han da förhörtes av fienden og at ~~denné~~ ^{denne} også arresterte ham. Dette er det meget viktig for disse prester å få frem så lenge de lever fordi dermed skal det være underforstått at den som arrestertes av fienden han måtte da være en extra god nordmann.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
 hylder det mere gammeldagse prinsipp at i krig gjeller det nettopp å unngå å tas til fange av fienden og derfor fikk vi jo gutta på skauen - som da overlevet den lange okkupasjon som FRIE menn. Ville det ikke snart være på tide at pressens interesserte seg litt mere for alle disse som klarte å unngå å komme i fiendens fangenskap. Men da må man i rettferdighetens navn også omtale disse patrioter som jeg her forsvarer, disse som klarte å gjen nemføre et patriotisk dobbeltspill i 5 lange år.

Men nu må ingen som leser dette innbille seg at jakten på nazister dermed er avsluttet på den avissiden som inneholder flere del-artikler - for ved siden av historien som fortalte på prestegården om en nazist så står også en annen artikkel, betitlet "skikkelige folk" og i den forekommer det selv sagt også en annen nazist. Så hermed overtales ordet til avisen som bringe følgende avsnitt om dette - og bemerk nu hvordan dette skjer =

"Det var en dame på pensjonatet i de dagene som vi (gode nordmenn) visste var gift med en nazist og dette fortalte vertinnen til H.M. Kongen og det ble så gitt ordre om at hun straks måtte bort! (underforstått: den som var gift med en nazist før krigen måtte da selv være nazistisk innstilt og FA-REN ja faren den bestod den at denne nazist-ektefellen kanskje var i ferd med å besøke henne og om han da oppdaget landets ledende menn så måtte det jo formodes at han straks ville angi dem til fienden osv. osv.) Hvem som åtok seg dette oppdraget og hvor det senere ble av henne (hun var gift med en "gammel-nazist" altså) det vet vi ikke (sier pensjonatets vertskap i 1980 til avisen). Men før det kom så langt oppholdt de høye gjester seg på sine rum - og rundt huset gikk det jo vakter hele tiden. Ja jeg skvatt før (sier den nu 84-årige mann) hver gang jeg måtte ut og noen pludselig rørte på seg under husveggen og mellom trærne. (husk at denne angivelig 5.kolonne ble regnet som fiende nr. 2) Nede på veien sto bilene kamuflert med kvister men det var ikke vanskelig å se bilnumrene og at de var A 1 og A 2 Og selv oppe i dalen gos oss visste vi hvem som eide dem." Men dette var d utrolig lettsindig - ikke å forandre bilnumrene - slik disse så det - som dengang anså hvort gammelt NS-medlem som en potensiell angiver av gode nor menn - denne hetsen serveres videre i 1980 og denne avis - som utga "Deutsche Zeitung in Norwegen" da synes vel at den ennå har meget hots å bedrive i selvforsvar. Den håber at isfronten nu er særlig fornøyd med forbedringer.

Men innbiller da disse pressefolk seg at de for alltid klarer å forhindrer a sannheten om patriotiske NS-veteraner skal forbli ukjent for folket? Hvorfor fortsettes stadig disse antydninger som disse 2 eks. her viser - ingen skal da innbille meg at dette ikke er et resultat av en ennu bevisst pågående aksjon om å svarte alle gamle NS-medl. - og det er dette svineriet jeg resten av mitt liv akter å motarbeide.

Vi har ennå en uke igjen til lørdag 10. mai 1980 da vel vi atter skal mått lese om hvordan frigjøringen ble innledet med arrestasjonen av ca. 30.000 nazister - da vil det vel atter erindres om at det overalt i Norge straks ble slått opp store plakater overalt i Norge om at lokal-befolkningen mått være behjelpelige i å pågripe disse fordømte nazister som, slik Krohn kalle dem, var innskrevne sådanne - for at de da skulle kunne stå til rette for sine usle gjerninger. Vover man virkelig å gjenta denne brutale forhånd dom som servertes av pressen i frigjøringene om at alle NS-medl. var å bet rakte som forredere og at deres fremtid var usikker?

Denne evige kollektivhets som pressen bedriver i Norge i 1980 i strid med all menneskerett den overbeviser meg og mine klienter om at det aldrig har vært meningen at disse "fordømte" noenside skulle gjenopptas i dette samfunn av holter - anført av patente tyskerarbeidere som i det stille resten av sitt liv akter å være de hemmelige hetsmakere mot landsvikerne - Ja det te teater er iscenesatt av de virkelige landsvikere - disse som Gerhardsen i en av sine mange memoirbøker unnskyldte med at "de måtte da tjene mere..

Slik har omvurderingen av NS-medl. skjedd overalt i Norge - før 9.4.40 var det kun kommunister som kalte dem nazister - og NS hadde ved valg listefor bund med borg.partier - men fra 1945 stemplet også borgerpressen dem kollektivt som "nazister" - Og dette gjentas i de høye herrers minnebøker. Hør bare hvad Nils Kjelmtveit presterer av hets i sin bok "Vekstår og vane

tid" som først utkom i Oslo i 1969. Avsnittet om 10.4.40 begynner på side 100 "Spionirykten tiltok i disse dager og de villeste rykter var i omlöp. De fleste av dem var nok sterkt overdrevne men at det fantes både spioner og forredere på Nybergssund er vel neppe tvilsomt: Nasjonal Samling skal nemlig ha hatt atskillige tilhengere i den Bygda!" Her er jo assosiasjonen helt klar - den som var gammelt førkrigsmedlem ble potensiell 5.kolonnist - han ble farlig - han måtte man passe seg for - han måtte jo uskadeliggjøres. Mere om dette kan leses i rittmester H.Normanns bok der han skrev at vår militære ledelse da ble en sladresentral (s. 207 i hans bok om 9.4.40 i perspektiv).

Noen virkelig fri meningsutveksling om disse omstridte forhold i Norge i 1940 foregår ennå ikke i Norge - 40 år etter, og hvorfor ikke? Den som har befattet seg så inngående med Norges krig osv. som undertegnede må komme til den overbevisning at det ennå er en stor BÖYG som forsøker å forhindre en slik åpen debatt, nemlig alle disse ennå mektige menn som vil forhindre enhver omvurdering av NS-oppgjøret. Disse gjør ikke engang den minste innrømmelse - dengang Lynd sa at man burde ikke ha lavet landsviksaker mot hele ca. 100.000 landsmenn så svarte lederne der den radikale arbeiderklasse t hele næringslivets ledelse burde ha vært satt på tiltalebenken i 1945 fordi de var krigsprofiterer alle sammen...

Men la oss nu se på følgende beskjedne leserbrev som storavisen syntes at den tross alt burde publisere 12.12.79 - fordi det inneholdt i liten reaksjon til avisens egen serie om "Norges vei inn i krigen." =

"Herr redaktör! I avisens artikkel 6.10. iår om Norges vei inn i krigen står det bl.a. : "Det var helt klart fra krigsutbruddet i september 1939 hvilken utenrikspolitisk linje Norge skulle følge - nemlig streng nøytralitet skulle overholdes." Dette er heft misvisende fordi utenriksmin. Koht skrev gjentatte ganger og uttalte det også at "det gjaldt ikke å komme på feil side i/under krigen." Men en slik holdning har INTET med neutralitet å gjøre!!! Om derimot de norske marinefartøyer hadde skutt da det britiske ~~krigsskip~~ gikk inn i Jössingfjorden og også forsøkt å forhindre den engelske minutlegging i Vestfjorden og andre steder så kunne det hevdes at Norge opprettholdt sin erklærte neutralitet. A.I.B.

På samme side i avisen stod en stor artikkel kalt "Høyre Ap. og 1940", skrevet av prof. Nils Örvik som deri bl.a. skrev at "de små innrømmelser Ap-regjeringen småknurrende gjorde m.h.t. kravet om å forbedre det militære beredning ble sett på som avvik fra partilinjene, i årene før 1940. Ö. understreker at det ER mulig å lære av historien, at den må analyseres om lærdom for bedre fremtidig forsvar skal kunne vinne. Han fastslår at Ap-regjeringen, som tilkom i 1935 står konstitusjonelt ansvarlig for den politikk som førte til det totale nederlag i 1940. Ö. mener at fra 1936 var en europeisk krigssituasjon er nær mulighet, og at vårt forsvar burde vært styrket såpass at det hadde hatt en avskrekkende virkning og fått ev. angripere til å betenke seg. Ö. henviser til sine 2 bøker om "Sikkerhetspolitikken 1920-39" og nevner det s.k. forsvarsforliket av 1937. Ö. fremhever at Høyre alltid fremsatte de høyeste bevilgningsforslag mens Ap. like konsekvent forsøkte å forhindre en sterkere utbygging av beredskap.

Så skrev Ö.: Det hevdes ofte at siden de borg. partier dengang hadde et flertall i Stortinget med 80 repr. mot Ap.s 70 kunne de da selv ha overtatt makten. Men det eksisterte intet samlet borg. alternativ: de fleste forsvarsspørsmål var avstanden mellom Venstre og Høyre minst like stor som mellom Høyre og Ap. Følgelig fikk Ap. i mil.saker Venstres 23 stemmer og hadde dermed ca. 2/3s Stortingsflertall. Høyre, som hadde 37 resp. ble av og til støttet av Bondepartiets 18 repr. men sto ofte alene med krav om øket beredskap, f.eks. i 1937. Da sto Høyre alene med et forslag som lå over dobbelt så høyt som de andre partiers kompromisstilbud. Venstre skaffet Ap.flertall i Stortinget for fortsatt etikettforsvar. Så Willoch's utsagn at Norge med et sterkere forsvar ville hatt større mulighet til å forblitt utenfor krigen i 1940 er selvsagt berettiget.-"

Ö. skrev forøvrig at det fremgår av britiske og tyske arkiver at Norge ble trukket inn i krigsplanene på begge sider fra september 1939! Derfor er det høyst tarvelig hvordan storavisen forsøker å latterliggjøre den unge

historieforsker Björn Björnsen 3.5.80 fordi han etter årelig forskning i London av nylig frigitt dokument avslører myten om tysk eneskyld i at Norge ble inndratt i krigen i 1940. Det må hevnes og så beordres filmreportere til å fremstille Bj.Bj. som en tulling fra Drøbak som i et fingert intervju med avisen kommer med noen tåpelige historier - det hele serveres under overskriften "Björn Björnsens nye (bok). Den utrolige losen". Denne var svensk som kom ombord på Blucher i leden utenfor Göteborg osv. Selvsagt burde Bj. anmelde disse ondsindete injurier til pressens faglige utvalg for di ingen kan fremstilles som topp-idiot i slik overdreven harselas: om en forskers arbeide og yrke, det er diskriminerende!

En lignende film-metode anvendes ifølge Morgenbladet av 3. ds. overfor for ikke å si mot den bayerske mimisterpresident Strauss nu foran forbundskanslervalget i Tyskland i oktober iår - formodentlig i den hensikt å fremstille ham som en farlig mann for landet: Noen kjente regissører har lavet en film kalt "Der Kandidat" - kandidaten - i samarbeide "der Spiegel"s utgiver, som finanserte projektet. Det var sikkert ingen tildeldighet fordi som man vil erindre så var det Strauss som beordret politi-okkupasjon av dette nyhetsmagasin fordi det bragte noen reportager om ham som han mente ga en feilaktig fremstilling av hans forhold i visse politiske saker. Man forstår jo at det er hans motstandere som står bak filmen når man hører at filmskaperne om filmen forklarer at det ikke er deres hensikt å sammenligne Strauss med Hitler og gjøre det på denne måten =

Strauss er ingen nasjonal-sosialist, han står nemlig til høyre for den nasjonalsosialistiske ideologi" heter det et sted i filmen. Denne selvfølgelighet tyder dog på at produsentene feilvurderer nazismen, som jo er en utpreget venstre-bevegelse av svært radikalt slag. Selv kaller Strauss som vi vet det forestående valget som skjebensvangert for fremtiden. Det spilles i filmen på den "uvissheit" som skulle være forbundet med en valgseir for Strauss; han skulle være i stand til det mest utrolige ifølge filmens propaganda, slik som å myrde politiske motstandere. Som man forstår er det de samme plumpe midler det opereres med som overfor den ovennevnte unge historiker-reporter-forfatter Björn Björnsen...

I samme avis omtales boken "Vi må ikke glemme", som nylig utkom på Sappelens forlag: den er skrevet av den opprindelig tyske jøde Ernst Aberle, f. 1898, som like før krigen med Odd Nansens hjelp kom til Norge fra Tsjekkoslovakiet. Han ble så arrestert her fordi han var jøde - og hører altså til de få som overlevet die Vernichtungs-KZ - han transportertes til Sverige av Bernadotte-bussene - hvor han ble betraktet som statsløs flyktning uten papirer og dermed ble nektet adgang til Norge. Men Morgenbladet klarer ifølge CC å bryte byråkratiets murer.

I Hans anmeldelse av boken fremkommer følgende interessante informasjon: "I 1939 satt forfatteren i Tsjekkoslovakiet og ventet på norske papirer men den norske kvoten redusertes fordi norske byråkrater efter landets okkupasjon anså det som tyskt og dermed sammenslo landets tidl. kvote med den tyske! Så uten Nansens hjelp ville vel Aberles neppe ha overlevet. Mottagerland opererte nemlig med små kvoter og tyske jøder kunne ikke flykte før mottagerlandenes forhåndsgodkjennelse forelå - ellers ville de bli tilbakesendt og det var farligere enn bare å bli hjemme? Nøkterne dept. funksjonærer beregnet "absorbasjons-nivået" for potensielle flyktninger hvis liv det gjaldt - selvsagt forsto de ikke denne kynisme."

Dette eks. viser at det nok er litt for lettvinnt kun å holde seg til den omstridte Solems fortolkning om at det kun er NS-medl. som skulle straffes for den triste skjebne som også rammet så mange norske jøder - skal det først drives en intens jakt på alle som er medansvarlige i dette så vil man raskt oppdage at dette impliserer også slike som satt som aktører og dommere over 46.000 NS-medl. og tross de satt i glashus skrek ut sine forferdelige anklager. "For slike som dere finnes det ingen nåde" - ja dette er omtrent de samme ord som sosialisten Faremo presenterte i Stortinget 18.4.80 da han erklærte at "for landsvik kan de ikke gis nåde."

Ja de blir brutalere og brutalere med årene disse hevnerne og snart er vi vel der igjen som vi var i 1945 da kirkeverger nektet avdøde landsvikdømte navneplater på deres graver - de hadde som krigsforbrydere å hvile som

navnliste - slik at de som ville kunne huske dem - de skulle totalt utslettet fra ^{Skeies Norsk Opplysningsskole, 2014} skulle ikke lenger finnes noen spor om at de hadde levet på den en gang... Ja dette - som også gode nordmenn med fryd godtok, det hører også med i denne sags jeg her skriver om dette heltefolket som stenet sine patrioter slik prof. Marstrander skriver i sin anmeldelse av exprof. Hoels gripende bok "OPPGJÖR MED LANDESMENN" - - ja der står vi ved dette NS-oppgjør og det kommer altså til å bli stående i norsk historie som den største urett den kjenner for å bruke prof. Skeies berømte ord. Men bemerk at jeg ikke et øyeblikk innbiller meg at disse forherdete isfrontfolk - om de leser dette - vil påvirkes av denne konfrontasjon til å gå i seg selv å erkjenne uretten.

"1940" er blitt godt stoff for aviser og forlag og krigsbøker reklameres ivrig f.t. I en slik reklame vises forsiden til TIDENS TEGN med fölg. overskrifter: "Fremmede krigsskib forsertes inatt Oslofjorden" og videre: - 7 tyske krigsskib trenger gjennom bevoktningen til Bergen - samt meldinger om tyske troppe- og oljeskib er senket. Det spekuleres i at de yngre også bör erindre hvordan "verden var i flammer", Forlagene sloss om britters böker, og aviser laver fine overskrifter når de anmelder de norske utgaver. Da Morgenbladets CC således 5. ds. anmeldte denne bok av Collier så löd den FRANCO - en hul broder for Hitler og Mussolini!"

Og så får vi der höre at for de fleste nordmenn ansees Franco som enslags kompagnon til Hitler og Mussolini? Han kalles en lur Gallicier fordi han var en realpolitiker som betenkte hvor han kunne få korn til det spanske folk - fremgår det på bokens side 234 mfk. Men at CC vil nedlate seg til å omtale Franco som "jesuittsvinet", riktignok i gåseøyne virker forbausede? Det skal nok være et referat - hvilket ikke klart fremgår av avsnittet bortsett fra at også Laval omtales som "skitten og tærvelig" også i gåseøyne. Forövrig nevnes i denne anmeldelse at nordmenn er meget forbauset over at mynter med Francos kontrafei ennu ikke er fjernet fra sirkulasjon. Ja det må unekte være en tung påkjenning for norske turister.

Apropos turister så må jeg tenke på Tore Zetterholms roman "Turistene", som utkom på Dreyers forlag i 1977 og da av forlaget fikk fölgende resensasjon: "Romanen er noe meget mere enn en spennende og velskreven thriller - den retter nemlig sökelyset mot våre motiver for personlig engasjement: den er en ubarmhjertig avslöring av bl.a. venstre-intelligentsiaens hykleri og uärlighet. Med drepande ironi blöttstiller Z. det moderiktige radikale kulturmiljöet som stadig skifter engasjement og oppfatning eftersom vinden blåser! Bokens hovedperson er den feterte teaterregissören Bolin som kommer i et visst samvittighetsdilemma pga. alle de radikale opprop han gjennom mange år har undertegnet for å vise seg som særlig progressiv og radikal. Da Bolin med sin Mercedes om sommeren i juntaens tid biler til Hellas for å hente sin hustru, som har tilbragt noen måneder som amatørgeolog, får han chansen til å vise at han ikke bare er en venstrevridd politisk frasemaker og opportunist men er villig til å gjøre en risikofylt innsats i den greske frihetskampen. Boken skapte debatt i Sverige og stor irritasjon i venstreradikale kretser!!!"

Her melder seg straks en nærliggende refleksjon: hvorfor godtok de sk. gode nordmenn i 1941 de norske bolsjevikers "nasjonale forvandling", efter mellem 1939-41 å ha bevidnet hvordan på Stalins-Hitlers vegne angrep vestmaktenes imperialistiske krig??? Deres opportunisme er det ennu ikke comme il faut å kritisere - ja man godtok dem sogar som s.k. "patriotiske" tyskerarbeidere!!! Fiendens bygge- og anleggsvirksomhet pågikk av rent militære grunner: flyplasser, festningsanlegg, barakker, bunkers osv.

Derfor fant exil-patriotene dette problematisk: det fremgår av resp. avsnitt i exilansordning om "den stadig ökande ström som uoppfordret og frivillige arbeidere på anlegg for okkupanten (Ap-fant det ikke alltid opportunt å tale om fienden) Men fordi tallet var så stort (minst 150.000) var det "uråd å slå ned på alle med straff"- det bör kun skje ved særlig mislige forhold.(men fantes det da grader av landsforræderi for arbeiderklassen?) Somregel må og bör straffeansvaret begrenses til lederne. Derom forklares videre i veiledning at det sjelden var ar selve kroppsarbeidet hadde en så umiddelbar betydning for tysk krigsförsel - som hva, som passivt gammelt NS-medlemskap? Og deres motiv var "kun" å tjene mere penger,

forklart videre på side 369 i juristboken. Og overfor særlig unge gutter må vises overbærenhet fordi de ble forledet av de slette eks. heter det videre. Mens jevnårige frontkjempere de burde jo vært skutt ifølge visse avisers krav i 1945. Egentlig burde arbeidets art, sært tillagt betydning men det var jo uoverkommelig å ramme så mange? 46.000 NS-medl. ble da rammet!!! Og det måtte jo tas hensyn til at de, tyskerarbeiderne, hadde kone og barn å forsørge osv. Men å ha unnlatt utmelding av NS i 1940 var det derimot en utilgivelig krigsforbrydelse og nu skal jeg berette om et sensasjonelt slikt tilfelle som omtales i ukebladet Farmann 3. ds. og som vi kalle skriftets eksl nr. 20 der bekreftes nemlig endelig av bokens anmelder Arne Durban at denne store kunster lenge før krigen hadde vært så fedrelandssinnet at han hadde vært medlem av Nasjonal Samling alt dengang.

Overskriften i Farmann er "Sagaen om søylens skaper", og boken som anmeldes heter "Mannen bak søylen", og er skrevet av Berne Hansen, og utkom i Skien i 1979. Og mannen det gjelder er billedhuggeren og prof. Wilhelm Rasmussen som før krigen vant konkurransen om nasjonal-monumentet. Det ble dengang godkjent av en Stortingskomitee og etter krig og okkupasjon ble det også av Stortinget besluttet reist. Men det ble da tatt visse reserver, inspirert tildels av Dagbladet & Co. som fant ut at det at man ikke kunne ha et nasjonalt minnesmerke om Eidsvollsamlingen osv. plantet foran Stortingets hall som var lavet av en kunstner som var blitt landsvikstraffet med 3 1/2 års fengsel for å ha vært unasnjonal 1940/45.

Det er derpå Durban fastslår at Rasmussen hadde vært så fedrelandssinnet at han hadde vært medlem av NS alt i 1930-årene... Så heter det at R. ble likt tross sitt politiske skrulleri - og at han gjorde ingen noe vondt. (dette er omtrent den beste frasen som gikk igjen i domsprem. over NS-medl. "han var da ikke ondsint heller") Tenk om sannheten endelig ble sagt at R. m.fl. gjorde sine landsmenn meget godt... i forens år. Derom heter det i anmeldelsen kun at R. tvertom lot sine naboer få høre på, lytte på London 'under krigen' og at R. i det hele tatt ikke lot seg rubrisere = rubrikere som noe NS-partimedlem. (her synes det muligens å bli Durban noe bevisst at det nok fantes 2 slags NS-medl. i NS etter 8.4.40/44)

Vi får vite at R. satt på Ilebu (hvortil Grini ble omdømt forat hedersnavnet ikke skulle besudles av NS-medl.) Det heter om R. også at hans godslighet fornektet seg ikke i hine hårde tider. Og det betyr m.a. ord nettop at han ikke var noen opportunist men husket slike som ikke da sto i det "statsbærende parti" - som ifølge krigspropagandan var så mektig? Durban forsikrer at R.s verk ikke var nazi-betonte - de vikinger som står i krets nederst på søylen er dog sterke nordmenn med spyd og sverd - med denne påpekning vil vel Durban si at vi skal ikke nazifisere vikinger!

Dog tales det om storverket "ulykkelige skaper" - og dermed siktes nok til at R. som det anføres - etter NS-oppgjøret fikk trange kår... Vi ser ham avbildet sammen med vennen Olav Gulbranson - og i anledning av hans Tyskland opphold forsikrer Durban at den forferdelige nazismen var ham uforståelig. Det er meget modig "alt" i 1980 av Durban å gi et så sympatisk bilde av R.

Og i kristne mai-blad skriver prester ledere om 9.april 1940 - da folkets mareritt begynte, som innledet det langvarige tysk fangenskap, og om 8. mai 1945 da Norge atter ble fritt: gledesfanfarer lød fra Lindesnes til Nordkapp, vi jublet og i kirkene var det takksigelser. Når jeg nu atter leser dette så må jeg minnes hva et gammelt NS-medlem kort før siden død nylig fortalte meg om prester og 1945: der hvor vi bodde ved Oslo var det satt ut vakter utenfor kirkene som hadde å forhindre at NS-medl. kom inn..

Titos død 4.ds. foranlediget bl.a. radioen til 5.ds. å komme med en presse-runde derom: jeg festet meg ved at Morgenbladet ifølge referatet var den eneste avis som også fastslo at diktatoren forhindret demokratiets innførelse i Jugoslavia og derfor leste jeg det avisen skrev om kamerat Tito =

Utdrag: "Tito var marxistisk sosialist og brøt aldri helt ut av Moskvask ideologiske leir. Men heller ikke Tito aksepterte opposisjonelle, de fengslet ham. Som enehersker ekskluderte Tito i 1972 Nikezic fra politibyrå pga. liberalisme mot sentralkomite-flertallets vilje.- I 1.verdenskrig kjempet han i den østerrikske arme som offiser og udmerket seg i et blodig

Tito ble strøket i jugoslaviske skole-og lærebøker. Tito gikk inn i kommunistpartiet i 1924 og sendtes på partiskole til Moskva hvor han lenge arbeidet i Komintern. Han fikk av Kreml i oppdrag å reorganisere det jugoslav. komm. parti hvilket han gjorde til Stalins fulle tilfredshet. Bemerkt at det var serberne under general Mihailovic som først reiste motstand mot tyskerne, kommunistene kom først med i den etter det tyske angrep på Sovjet i juni 1941. (flere kommunistledere ble utrensket av Tito etter krigen, deriblant Djilas) Tito så det som sin hovedoppgave å isolere nasjonalistene under general Mihailovic, som sloss for konge og fedreland. Og som ekspert i politisk manøvrering klarte Tito i løpet av 2 år å få britene til å satse helt på ham til fortrenge ~~alle~~ for nasjonalistene. Det skjedde gjennom infiltratører i det allierte hovedkvarter i Cairo som forvansket krigsmeldninger til London slik at Churchill fikk et falsk bilde av Tito som den virkelige motstandsleder. Kong Peter II's exilregjering satt i Cairo, han måtte dermed i 1944 anerkjende Tito.

I 1946 fikk Tito general Mihailovic henrettet som "landsforreder", i dette justismord er britene medansvarlige. Tito kompromisset også med tyskerne hvorved han oppnådde at nasjonalistarmeen alene utsattes for den tyske ofensiv i 1943: Tito fikk en avtale med Abwehr - en tidsbegrenset overenskomst om våpenhvile. Avisen henviser derom til Emile Guittkovatys bok "TITO", som utkom i Paris i 1978 og hvor det antagelig omtales hvilke konsesjoner Tito måtte gi for å få Abwehr med på det???

med den røde arme i ryggen opprettet Tito så ved fredslutningen sitt stalinistiske diktatur... Da Stalin syntes at Tito ble for mektig så mente han at kameraten burde vekk men Tito motsto som bekjent presset og da ble han for 1. gang populærere i Jugoslavia. Men til sin død i 1980 forhindret han demokratisering av landet. Folket så i ham et mindre onde enn Stalin. Men storavisen omtaler Tito i sin leder 5.ds. i mere svevende vendinger: "krigstidens mest kjente partisananfører var ingen demokrat slik vi forstår ordet? Han var snarere en autoritär hersker!" Storavisen tror at "jugoslavene vil forsvare seg mot et ev. forsøk på å avtvinge dem Afghanistans skjebne." Den tar altså for givet at Jugoslavia under en ev. storkonflikt mellom kommunister og demokrater støtter de sistnevnte???

NRK sendte 5.5 en franskjug. TV-propagandafilm som ga Tito versjon av mellomkrigstid, krig og maktovertagelse: det at nasjonalistene også bekjempet kommunistene kalte Tito for et dobbeltspill, han omtalte bakgrunnen for motsetningen til Kominform fra sommeren 1948 (husk at general Mihailovic, krigsmin. fra 1942, ble avskjediget i mai 1944 og anklaget for å ha motarbeidet det "demokratiske" Jugoslavia og henrettet 17.7.46) Tito, som deltok i den røde armés revolusjon 1917-20, dannet i 1943 prov. regjering og befriellesutvalg etter kjent kommunistisk forbilde og i nært samarbeide med Kremls politikk - som Tito først brøt med i 1948.

6. de. begynte storavisen en ny krigsserie, dennegangen om Titos partisanverk. skrevet av britten Doakin, en fhv, universitetslærer som ved krigens utbrudd ble knyttet til SOE og i 1943 ble sluppet ned i fallskjerm over Jugoslavias fjellområde og fikk kontakt med Titos partisaner. Der forekommer følg. setning som oser av tyskerhets: "Tito beskyttet over 3.000 sårete og det bestemte taktikken for hele operasjonen at vi måtte redde disse sårete fra å bli massakert av tyskerne..." Visen later til å tro at flertallet av lesere er overbeviste om at hvis disse over 3.000 sårete partisaner hadde blitt tyske fanger så ville de straks alle ha blitt henrettet??? Dette er jo som så ofte i forbindelse med tysk krigsføring ubekreftede fordommer! Men i Norge i 1980 å påpeke dette er vel ennå tyskvenlig nazisme?

Samme dag 6. ds. 6. mai bekjentgjordes at fredsdagen 8. mai 1945 bl.a. at skal feiret med en festforestilling kalt "Kvinner for fred" i Chateau Neuf under medvirkning også av manndlige kunstnere. K.f.f. er en tverpolitisk org. får vi høre basert på de 3 paroler: Nedrustning for varig verdensfred. Våpenmilliarder til mat, og Nei til krig. Den kjente svenske kvinnelige politiker og anti-kjernekraftforkjemper sosialisten Ulla Lindström vil åpne festmøtet med en appell. Og den kvinnelige reporteren forklarer at det er på tide at kvinner trer inn på arenaen og sier fra! Underforstått: menn har spilt fallitt.

B. Her er det nærliggende å nevne at da det fra mai 1945 forekom visse små silkefrontpiper fra kvinner, anført av Martha Steinsvik og andre kvinner s.k. "Frimodige yttringer" (noe grunnlovs-§100 tillater) som i 1946 utga et ca. 100 siders protestskrift i 40 deler - avslørende den tortur, utsluting, og terror og innledet med et åpent brev til formannen i Stortingets Justiskomitee, da ropte isfronten: "HOLD KJEFT, kun mannfolk skal fixe oppgjøret med fiendens lakeier, NS-folk skal utstøtes av samfunnet, og vi tåler ingen innblanding fra kvinnfolk". Hennes åpne brev på hele 24 sider og dattert i mars 1946. På 1. side erindret hun om hvordan "norske" kommunister i mellomkrigstiden forsøkte å agitere for en Sovjet-republikk i Nord-Norge. Så erindret hun om Paal Bergs dobbeltrolle. Hun siterer adv. Kirsten Johansens svar til Industriforbundet av 27.5 og 14.6.40 - 2 dager etter at "Arbeidet" skrev at "folket måtte ta sin og Norges skjebne i egne hender og avsette konge og regjering." Og 9.6.40 skrev de: "For folket er saken klar, når kongen ikke vil tre tilbake må det avsette ham, og det samme må gjøres med regjering og de andre ansvarlige politikere." Det fikk ingen følger for avisen. Og hun gjenga biskop Berggravs radiotale 16.4.40 om samarbeide med ridderlige tyskere - mange kan fortelle om deres godhet osv.

Storavisen hadde forresten samme dag, 6.mai, følg. sensasjonelle overskrift: "Femtekolonister i Høyre"? Hvorpå fulgte et oppsiktsvekkende referat av et intervju som "Morgenbladet" nettopp hadde hatt med biskop Lønning som i to perioder representerte Høyre på Stortinget, i anledning av partiets s.k. kompromis under landsmøtet, da det unnlot å programfeste et klart standpunkt mot fri abort: Høyres landsmøte besluttet nemlig med 231 mot 90 stemmer å stille dets folkevalgte representanter fritt - slik at de kan ta sine pers. standpunkt etter egen overbevisning!

Derom uttaler altså biskop Lønning til Morgenbladet at det er nifst å se hvordan Ap.s 10 års gamle klær tas frem igjen og presenteres som nyeste mode av toneangivende Høyre-kvinner. Det eneste biskopen finner positivt ved Høyres kompromis-avstemning er nederlaget for de han kaller for "de sosialistiske femtekolonister" som har etablert seg især innen Høyrekvinner Landsforbund."

Dermed, ved å karakterisere Høyre-medl. som 5.kolonister er biskopen den som har vært mest kritisk: uttalte også at "han ikke kunne tenke seg å stemme på noen Stortingsvalgliste inneholdende kandidater som ikke vil forandre loven om fri abort!" Som man vil erindre så var det denne biskop som nedla sitt embede som biskop i protest mot denne loven.

NB en de mistenkte får i de gode nordmenns demokrati anledning til å forsvare seg: neste dag 7.mai gir storavisen stor spalteplass for Høyrekvinner Landsforbunds formann: i en kjempeoverskrift forklares at "Rökke er uforstående til biskop Lønnings skarpe utfall". Hun sier til avisen at hans kraftige reaksjon må bero på en dyp misforståelse, og at det er vesentlig t toleranse og forståelse for hverandres syn utvises og at slike kvinners motiver bør respekteres. Også andre av Høyres repr. har i samtaler med avisen kevdet at biskopens ord utgjør en overreaksjon! Hun synes at biskopen burde ha unnlatt å si at grupper av Høyrekvinner var sosialistiske 5. kolonister. Nei, selvsagt tåler de ikke å høre denne urette beskyldning.

Men nu kommer vi til den store ulikhet i dette angivelige så prima demokrati: disse 2% NS-veteraner har nu i hele 40 år måttet tåle at også de s.k. anti-sosialister og deres presse har forsvart Ap.regjeringen sjikane av 14.4.40 da den ga HOK ordre om å arrestere (uskadeliggjøre) slike 5.-kolonister som de få som hadde vært i NS i opptil 7 år før 9.4.40 av patriotiske grunner. Disse 2% har ennu ikke fått anledning til å protestere mot den gemenhet som fant sted dengang Ap. behøvde en syndebukk!!! Alle vet hvorfor: fordi partiet i årevis før 9.4.40 hadde sabotert forsvaret. Som dr. Scharffenberg, selv radikal, fastholdt måtte årsaken til Norges totale nederlag under vår korte krig i 1940 overføres med urette på disse patrioter som ble ofret for å beskytte de radikale Ap-sosialister, som da fikk sin store hevn: Ap hevnet da at NS i 7 år hadde avslørt at bl.a. betalte Kremlagenter satt i Stortinget: derom henvises til den s.k. Q-sak i tinget i 1932 da 2/3 av tinget bekreftet at mange arbeiderledere bedrev landforrædersk undergravningsvirk. i Norge. Et nytt opplag av boken derom på ca. 200 sider utkom på Blix forlag i 1941 med utdrag av Stortingstidende oav. og konklusjonen hvori ble fastslått: 1. Komiteens flertaller enig i

at statsråd Q. hadde fyldegjørende grunnlag for sine anklager i tinget 7.4.38. Stifelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014. Dette underavd. av Komintern og ledes og finanseres av Sovjet. 3. Det er fastslått at Ap. ennå er et revolusjonært parti som opprettholder nær kontakt med Moskva. Et nett av org. ville innføre sovjet-systemet i Norge og få Norge innlemmet som Sovjet-republikk - og tinget ba regimet betenke denne alvorlig sak. Men selvsagt ble intet gjort da eller siden. Hvorfor reagerte ikke de borgerlige dengang da de ennå var i i regjeringsposisjon?

I 2.del av Deakins artikkel om Titos partisaner mm. forklares at de også kjempet mot nasjonalistiske motstandere, det var nemlig skriver D. av ideologiske grunner blitt en borgerkrig i Jugoslavia. D. fremhever flere ganger at Titos mål var sosial revolusjon og at den kgl. jugosalv. hær nederlag etter Hitlers angrep i april 1941 "banet veien for denne". D. betegner oberst Mihajlovic som en fremragende offiser, som under 2-3 møter med Tito ikke kunne godta hans vilkår for felles motstand mot okkupanten: nemlig at de lokale komiteer i befrikkede landsbyer skulle være i kommunistenes hender! Det er derfor urettferdig av avisen under oberst M.s bilde overfladisk å skrive at "hans rivalisering med Tito førte til åpen strid og at kampen mot tyskerne kom i 2.rekke.- det er dog en for grov forenkling, fts.følger.

Som historiker har Deakin studert forholdene men kan selvsagt ikke i korte avisartikler få frem hele forholdet: vi får vite Tito var skuffet over at Stalin ikke viste noen mer hjelpsom, at britisk interesse først konsentrerte om oberst M. hvis styrke de synes å ha overvurdert. Så i hele 18 måneder fra okt. 1941 besto britisk radiokontakt med M. som lenge trodde at det ville komme en alliert invasjon på Balkan. Men for M. var kommunistene borgerkrigens motpart. M.s offiserer fikk våpen og matvarer fra italienerne!!! Disse var nemlig da på vei til å bryte ut av aksen. D. innrømmer at kontakten med Tito skyldtes at GB forgjeves hadde forsøkt å oppnå en avtale med Stalin. D. fant ut at Titos styrke var på ca. 70.000 mann og anbefalte Cairo telegrafisk å avskrive oberst M. og å satse helt på kommunist Tito.

En offisersvenn gir følg. forenklete beskrivelse av den 2. verdenskrig: Hitler allierte seg med Stalin i 1939 for å unngå en 2 frontskrig på den europ. kontinent og vestmaktene fant alliansen med Stalin fra juni 1941 fordelaktig fordi dermed kunne denne 2-frontkrig mot Hitler styrkes. Men det er noen av hans offiserskamerater som mener at om alliansen Hitler-Stalin hadde bestått så hadde vestmaktene muligens angrepet Sovjet. Men det har de selvsagt hittil ikke turt å tale høyt om i Norge pga. Sovjet-beundringen men når de er ute på reiser taler de selvsagt fritt ut om dette med utl. kolleger - både i Vest-Europa og i Nord-Amerika.

Ordtaket: at man ikke ser skogen for bare trær kan e.m.mg. overført bety at få nordmenn innser hvor sosialistisk Norge er blitt: hör bare hvordan SEATRADES medarbeider Parton i marsnr. i år omtaler dette i en artikkel han kaller "Norwegian energy blueprint..." Denne setning sier alt: "As might be expected in a country which has such strong and long-standing socialist traditions Norway's approach towards the offshore industry built up in her water during the last two decades has been maximum exploitation of resources for the state! Hvor mange stortingsvalg må avvikles før nordmenn forstår hvor røde Ap-ledere som Førde, Berntsen, Steen, Rønbeck, Sivertsen, Jagland virkelig er. Ble borgerskapet sjokkert da prof. mm. Jervell 1. mai i år angrep presterskapet og talte "Ap.store sak?"

Ja la oss ta med en setning til fra denne 2-siders artikkel: The ideal oil solution, said Gjerde, would be 100% state-dominated activities, namely for Statoil to enjoy 85%, Hydro 9% and Saga 6% stakes." Hans plan synes å være at disse kapitalistiske store angelsaksiske oljekompanier skal vekk, de skal toppen nådigst få lov til å være våre visergutter - om de vil. Og som et ledd i dette, anfører Parton, er foruten "the basic rate of income tax on oil production of 50% the special tax rate to be increased from 25% to 35% bringing these taxes up to 35% - which is only one of the serious blows directed against foreign oil companies!" De har snart lært oss nok.

7.5. Men det er flere som står til 35 år etter frigjøringens innledning: den s.k. kulturred. i Aftenposten fortsetter vulgärpropaganda mot landsvikdømte: Som avisen 9.4. i år meddelte var hele 38 vind av Dr.H.H. Aalls dagbøker kommet i avisens eie hvorav mange utdrag vil gjengis også i de kom-

mende uker. Men som observante lesere vil da oppdaget så gjorde A. en tabbe ^{Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014} 7.5.80 presenterte den dagens del: "Dr. H. H. Aall SVEK TIDLIG" heter det i overskriften på 1. side hvor det dog inkonsekvent påpekes at Dr. Aalls kun ble dømt for det han gjorde etter 8.4.40??? Men hvorfor heter det så i neste setning at "Dr. så tidlig som under 1. verdenskrig og i 1920 årene stod til disposisjon for tyskerne og hemmelig arbeidet for å skape en verdensopinion mot Versailles-traktaten." Men innser da ikke avisen at den dermed vekker det inntrykk at det kun for 1s.-dømte NS-medl. er noe som omtales i kriminell forbindelse - at Versailles-diktatet for mange gode nordmenn i årtier har vært omtalt som en årsak til den 2. verdenskrig. Har da denne Jor aldrig hørt tale om tigeren Cleenceau og om det franske tyskerhat? Dette franske overmot nevnes riktignok under et NTB-foto på TEMA-helsiden 11 7.5.80 men det er - opplyses det - kun den tyske tekst til bildet. Og der fortsetter A. navngivelsen av nordmenn som Jervell og Ringnes i tvilsomme forbindelser så om alle disse 38 dagbøker skal publiseres i utdrag så vil det nok også bli mange andre gode nordmenn som kommer i faresonen - innen deres pårørende muligens vover å stoppe denne sensasjonsjakt. Typisk er hvordan en fransk krigskirkegård fra den 1. verdenskrig fyller 1/3 av denne siden hvor det later til at denne Dr Aall når det passer avisen kan fungere som en brukbar kilde. Det viser seg også at hans tyske venner av og til var svært utilfreds med ham. Les selv.

Av og til virker det som om også borg.presse forlengst har innledet en tilpassning til sovjetisk maktdominans i norske områder - unntatt da Norgebladet og tildels Nationen: Jor beskriver dr. Aalls mange pamfletter også mot Sovjet i mellemkrigstiden som om de skulle innebære noe kriminelt. Han er da også sterkt bekymret over at det er noe komplisert å følge dr. Aalls protyske virke bakover i tiden. Dette gjeller især hans befatning - angivelige sådanne - med det tyske angrep på Norge 9.4.40. Jor repeterer endel av det som stod i 1. del 9.4.40 og spør så Hvilken betydning kan disse forbindelseslinjer ha for forståelsen av de 38 - otteogtredve - bind dagbøker som avisen ervervet???

Avisen og dens stab forsøker å overbevise oss om at her kokes det ikke suppe på spikere men her konkurreres det med hell med Dagbladet i å servere løpende sensasjoner som fullt står på høyden med utdragene av Bj.Bj.s forskning ang. Englands hovedskyld i overfallet på Norge. Det er dog den store forskjell at mens middagsavisen synes å svikte vennen i vest så forblir storavisen trofast mot GB. Det er vel med stor beklagelse at redaksjonen selv innser at kulturred. oppsett ofte er svært spekulativ og hypotetisk, f.eks. når Jor mener å ha funnet visse holdepunkter for hvor dr. Aall befant seg da og da. Jor kommenterer således et håndskriftlig utkast til uttalelse fra Antikomintern av 1936. Det mangler bare at Jor slutter at Dr. Aalls var altså en hårdnakket antikommunist - men han innser nok at det går nok ikke lenger å håne en 1s.dømt av den grunn? Men Jor er ganske grundig i sitt detektivarbeide:

Dr. Aalls var da forbindelse med Abwehr? Og han taler da også om "revolusjonen i Norge", og var det ikke så at dr. flere ganger undertegnet med "Heil Hitler?" Jor stiller mange spørsmål og er derunder så lettsindig at han spør hva man bør tenke om dr.s interesse for norsk-tysk handelskammer. Men vet da ikke Jor at ca. 1.000 gode norske firmaer var registrert der og at det også fantes hundrevis av gode nordmenn som sto der som medlemmer??? Jor beklager dog at Abwehr arkiver er tilintetgjort dog trøster han seg med at tysk UD i Bonn har 4 dokument-samlinger om dr. Aalls virke i 1920/30 årene, og der hvor uvvishet foreligger så er det jo lett å mistenke en avdød. (dr. levde fra 1871-1957) Jors spor går dog tilbake til våren 1918. Jor påstår så at dr. Aall sto sentralt i det å skape en opinion mot Versailles-diktatet, noe han øyensynlig finne graverende? Men dr. Aall ville ikke lede projektet - innrømmer Jor, som forklarer at han foretrekker å være den grå eminense som er røddfor pers. skandale.

For Jor synes å tro at dette å motsette seg Versailles-traktaten det måtte utsette se inpliserte for sosial kompromitering - men slik var det ikke og det burde Jor - tross sin ungdom - vite? Dr. Aall avgir da en utredning på 400 sider om TEMAet som fikk int.tilslutning. Ja Jor finner det sogar oppportunt 7.5.80 å sitere Berliner Tageblatt for 30.12.27: "I 2 år har en norsk kommisjon av folkerettsekspert (hvorfor får vi ikke de andre nord-

monne navn) befattet seg med problemet om skyld for krigen. De har forspurt prof. i folkerett i 5 neutrale land derom. Dr. Aall var sekr." Av de mottatte svar fremgikk at det var enighet om at "Versailles-traktaten stred mot alle de rettsprinsipp som er anerkjent i den siviliserte verden! Og flere av de forespurte krevet REVISJON av denne s.k. fredsavtallen...

Men svarene var selvsagt omstridte og da en radikal avis kalte verket en "europeisk skandale" så fører det til, at Aftenposten 7.5.80 lar disse 2 ord figurere i en kjempeoverskrift, hvormed avisen avslører sitt uforsonlige tyskerhat. Og Jor forsikrer at den amerikanske senator Owen ikke var initiativtager til verket med dr. Aall, som atter kalles dobbeltdr. som først i 1940 ble prof. utnevnt av nazistene. Jor gjengir endelig dr. Aalls påstand om at hovedorsaken til verdenskrigen 1914-18 var engelsk motstand mot havenes folkerett, dvs. tap av britisk overherredømme over havene. Det te kaller Jor en fiks ide om int. avtaler om retten tilhavs - fordi dermed ville britisk dominans tilsjøs reduseres. - Avisen bringer dog et flott portrett av den unge dr. Aall som nok må få endel lesere til å bli noe betenkte under lesningen av alle disse krigsforbrytelser som får avisen til å fremheve på 1. side at han SVEK TIDLIG men (desværre?) kun ble dømt for det han gjorde etter 8.4.40. Den som forsøker å sette seg inn i disse negative utdrag av 38 dagbøker må få det inntrykk at avisen forsøker å innbille leserne at her har vi en av de største krigsforbrytere som dog kun fikk en begrenset straff. Men det er en fortegnet fremstilling av en jur. ekspert på folkerett som bekjempet uretten mot tyskerne dengang. -

I Sverre Hartmanns bok "Fører uten folk avsløres hvor uhederlig kulturred. Jors misbruk av dr. H.H. Aalls dagbøker egentlig er: I historikeren Sv. Hartmanns veldokumenterte bok heter det derom at "det var en motstander av nasjonalsosialismen som sto bak invitasjonen av Q. i juni 1939. Og så paradoksalt det enn lyder: Hensikten med denne invitasjonen var også å erobre Tyskland ideologisk via Norge." Q. omtalte denne ideologi alik under rettsaken mot ham i 1945: "Dr. Aall var tilhenger av en samfunnsordning som han kalte sosial individualisme og som jeg for så vidt var enig i fordi det i grunnen ga uttrykk for vår ide også som satte INDIVIDUALITETEN høyt og ikke slik som den tyske nasjonal-sosialisme og den italienske fascisme lot individet forsvinne i det kollektive folk og stat men som betraktet målet å være individet og personlighetens utvikling - men at denne utvikling skulle skje gjennom samfunn og stat..." Det høres jo noe motstridende ut?

Aftenposten og Jor kaller dr. Aalls Malmö-kontor for en tysk spionesentramens dets hensikt var å fremme en ideologi rettet MOT tysk nasjonalsosialisme, hvilket er noe helt annet enn det Jor innbiller leserne - som ikke har lest dagbøkene og som tror at avisens utdrag gir et korrekt bilde av forholdet. Dette er kun smart propaganda med et svært bestemt mål =

35 og 40 års dagen er blitt påskuddene for å forsvare det angrepne NS-oppgjør - dets ofre skal atter utsettes for den sårende presses floskler og forvrengninger, som har skapt et terrorpreget politisk klima som gjør det umulig for taperne å fremsette sine motforestillinger. Seierherrene vet at de kan fremsette overdrevne påstander uten å trekkes til ansvar fordi disse ls.dømte, som forblir på den gale siden, fortsatt boikottes

Ten om jeg skulle forske litt i Jors fortid? Jeg, finner i mitt store bibliotek en 138 siders bok av Jor kalt TVERT IMOT hvilket jeg synes er en meget treffende betegnelse for denne kulturredaktør i en meget stor avis, som mere og mere blir preget av mottoet: BUSINESS FIRST!

Allerede dengang i 1971 hadde Jor evnen til å late som om han var den store ekspert ok tenkere og kunstnere - og det er denne ekspertise han nu tror han kan utvide til det krigspolitiske området: men dertil kreves det mere enn å gjennomlese 38 dagbøker ved denne anledning og med sans for de sensasjonelle lave passende utdrag derav med tendensiøse kommentarer. - Atter leste jeg hans 14 sider om Tröskij betitlet REVOLUSJONÄRT. Derav fremgår klart at Jor i yngre år må ha vært meget radikal: han betegner de fanatiske kommunist, som skrev ca. 50 bøker, som "idole" og erklærer at han er betatt av T.s bekjennelser, bl.a. av hans testamente. Og han siterer Hambros ord om at "den som ikke er radikal som ung har intet hjerte" og det Jor i april-mai 1980 presterer viser klart at han ennå ikke er ku-

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
rert for sin radikalisme. Og i bokens siste avsnitt kalt "Visjonens nødvendighet" serverer Jor tilslutt et Trotskij-sitat. Forøvrig kan nevnes at det kapitlet er vidmet proletarforfatteren Harry Martinson.

NB: Fra mitt kartotek over de 2% NS-veteraner inkluderes ennu et navn, nemlig på den nu 90 år gamle fhv. skibreder Wilhelm Kluwer og hans hustru Ulla. Det begynte med at han kom over noen skrifter i 1932 deriblant referatet av Q.s store tale i Stortinget som sterkt påvirket denne gamle patriot. Kl. var også en av de første som ble NS-medlemmer i 1933 - og han forble i NS i gode og onde år. Det skulle koste dem dyrt at de omgikk Q. i de 5 lange år: da jubelåret kom skulle dette hevnes. Hans gård i Koppang ble fratatt ham og WK dømt til 10 års tvangsarbeide i en av de mange for NS-oppgjøret opprettede norske KZ. De klarte dog å få sine 2 kjekke barn frem tross disse hatets år. Han forlot statskirken og ble katolikk.

Vår ungdom forteller oss idag at vi eldre ikke orker å bli konfrontert med vår egen svikt i 1940 og ble svært irriterte da f.eks. den svenske riksdagsmann, vice-talman Ivar Östenström 29.4.40 uttalte: "Historien har knapt noe eks. til det norske på oppløsning, forvirring, brist på fatning og ledelse samt håpløs oppgivelse. Man spør hvordan det er mulig at en demokratisk nasjon til den grad kan falle sammen i prøvelsens stund og vise seg som et skall uten kjerne?" Vi tålte ikke dengang å høre sannheten og vi tåler det heller ikke idag fordi den står i slik kontrast til vår krigspropaganda! Denne har jo nu i hele 40 år fremstilt oss som heltefolket som tross den forferdelige indre NS-5. kolonne maktet i 2 mndr. å yde fienden motstand. Så om løgn om 5. kolonne avsløres så reduseres vår ynkelige holdning da, derfor må den beskyttes selvom dermed hundrevis av patrioter må ofres.

Mange fant det vel noe overraskende at TV under dagsnytt 7. mai 1980 hadde en ca. 10 minutters samtale med ex-krigsforbryter Speer og reagerte vel over atter å måtte høre tysk - dette Norge nå i år så forhatte sprog - som ikke desto mindre er bra nok for tusenvis av norske studenter som i årevis er ved tyske studiested. Trodde TV at super-gode nordmenn noensinde kommer til å høre på noe som serveres på det de hånlige kaller "herrefolkets sprog"? Men den radikale klikk i NRK resonnerer vel som så at eftersom det tross alt, er tyske soldater som har å forsvare det germanske broderfolket overfor slaverne røde armeer så må vi vel av og til la teutonerne få komme til ordet. Det er meg ganske bevisst at i Norge anses det ennu - og siden 1940, nærmest upassende å erkjenne at nordmenn er et folk innen-blant germanske stammer og at dette begrep "germaner" vel forblir TABU i dette århundre. Slik erkjennelse ville nemlig bety at vi tross alt har noe tilfelles med tyskerne og det har vi jo nu i ca. 40 år bestridt?

NB: Med stor spenning åpnet jeg 8. mai 1980s borg. aviser men jeg fant ikke de artikler jeg lette etter men derimot litt av en forklaring på dette i Morgenbladets "I brennpunktet" hvor CC nettop forklarte at "merkelig nok så har ikke den 8. mai brent seg inn som historisk begrep hos oss på samme måte som den 17. mai og den 9. april?" Men CC fremholder så med rette at "denne dagen for 35 år siden er en av de lykkeligste dager i Norges historie!" Han mener at "vi da ikke bare tenker på det faktum at de tyske tropper kapitulerte men også på at overgangen fra krig til fred forløp såpass udramatisk som den i virkeligheten gjorde..."? Tross denne påstand nevner CC så at "en arrestasjonsbølge red riktignok landet og at noe selvtakt fandt sted men at vi unngikk at gatens parlament, som det heter, tok makten?"

I denne forbindelse omtaler CC så at "i Frankrike f.eks. ble tusener henrettet uten lov og dom." (av det følgende fremgår at det er uvisst om det var ca. 15.000 eller over 20.000 franskmenn som ble offer for jyn-justis). Siden denne sammenligning gjordes er det nærliggende å spørre om CC egentlig dermed mener at de ca. 30.000 som fra 8.5.45 raskt arrestertes, og hvorav de allre fleste var NS-medl. burde være glade over at de dermed ev unngikk en værre skjebne? Der opplyses nemlig også at det var den illegale politiledelse som fremstod og sørget for orden i større grad enn man nesten hadde lov til å vente? Og det bidro til at nordmenn, stort sett, dengang bevarte fattningen? De som har lest mitt skrift vil vite at dette er en meget overdreven skjønning, og som eks. vil jeg kun nevne at overfor exprof. Hoel så arrangertes det i forbindelse med hans arrestasjon ved ankomsten til Möllergt. 19 i Oslo en fingert henrettelse av ham til stor begeistring

for den fremvokste presse. Er det denslags som for all fremtid skal skjules norske patrioter innen NS gjorde en stor innsats og etterpå ble stenet av pöbel?

De jag försöker å beskytte har ennå ikke oppnådd det vern som en selvfølge for andre nordmenn - Ap. regimet har sørget for at klassefienden for all fremtid er sosialt degradert til en paria-gruppe - og dette skjer ennå med det oderne folkepartis støtte. Den bannstrålen som biskop Berggrav - för å dekke sitt eget kompromiss i 1940, slynget ut i 1945 den består og ingen prest har ennå tatt avstand fra denne - med svært få unntagelser! (som lærerne forstår er det nu de siste sider av mitt skrift forfattet)

Et tidens tegn er vel dette at den bondekone som 8.5.80 kom med ord for dagen i radio hun nevnte nok at Norge ble fritt for 35 år siden men gikk så over til å tale om at idag var KVINNENS frigjøring som det ble kjempet for. Mange vil muligens synes at å fremheve dette på den dag nordmenn, alle nordmenn ble befriet virker noe fanatisk - vel det viser ihvertfall hvilken betydning kvinnesakskvinner tillegger kvinners s.k. frigjøring.

En annen borg. avis arindret om at vi har 18.000 krigspensjonister og krigsenker - og det er jo også mange krigsinvalid, som skal få det over-skudd som fremkommer ved salg av 200 kr.s minnemynten i sølv, som viser riksvåpenet: løven med øksen på den ene siden og Akershus festning på den annen og som bærer innskriften NORGES FRIGJÖRING 8. mai 1945.

I en ny annonse om Colliers bok "1940" i dagspressen gis 8.5.80 følgende detaljer: på de 264 sider + illustrasjoner rekonstrueres dramet og tragedien gjennom øyenvidne-skildringer til folk som var i brennpunktet, kjente og ukjente mennesker, på slagmarken og i politikken fra NARVIK i nord til Oran i syd. De som er gamle nok vil gjenoppleve skjebneåret på godt og ond

Og de yngre möter gjennom boken begivenhetene på nært hold, også som lever de historie? - MEN det er nok atter kun de klart seirende det tales om mens disse andre jeg skriver om, som også ved frigjøringen fölte samme glede og lettelse de får ennå höre ondsindige fraser om at de vel beklager at ikke Hitler vant krigen så de kunne bli små gauleitere her osv. Ja - som h.r. adv. W. så treffende skrev det i en av sine glimrende böker: der befinner seg i Norge ennå to verdener som abs. ikke kan samtale - og som består av en stor majoritet seirende og en liten minoritet tapende...

Ved avsluttningen av mitt skrift lördag den 10 mai 1980 innser jeg at jeg föler meg svært mektelös overfor denne snu så kompakte passive motstand, som jeg desværre vet ennå möte disse patrioter jeg nu på ca. 140-150-160 sider har försökt å forsvare. Da jeg begynte dette skrift ante jeg ikke helt hvor mektige disse kollektive fordømmer mot alle NS-medlemmer ennå er - det later til at for høert nytt årtier vi siden 1945 har gått inn i så har kollektivhetsen blitt hårdere: jeg ser dette som en röd tråd gjennom årene 1950 - 1960 - 1970 og nu inn i 1980.

Og jeg begynner å forstå den danske kvinnelige forskers teori m.h.t. Hamsuns åndelige skapende innstilling, at han behövde provokasjoner for å stimuleres og inspireres slik at han kunne skape verker som hans siste PÅ GJENGRODDE STIER - som jo beskriver den tilstand som alle NS-medl. ennå befinner seg i, de går mere eller mindre alone på sine gjengrodde stier disse som ble NS i 1933 og som for ble nasjonalister til de i 1945 havnet i hevnerens fengsler og nye KZ - Forsök å forstå hvordan isfrontens kollektive krav om alle NS-medl. först har å be om nåde og tilgivelse för deres gjenopptagelse i dette samfunn kan overveies - virker på dem!!! Til dette uanstendige vilkår slutter også flertallet av de tusenvis av hjulpede seg - av frykt for at deres boikottparolebrudd dengang ikke skal komme for dagen så de selv rammes av sosial utstötelse.

En gammel kvinne skrev kort för hun döde til Lindh: "men hvem av oss som stod på den rette siden, som det jo heter, har da kraft til å kjempe for Deres rehabilitering? Vi er da så opptatt av våre daglige gjöremål at vi ofrer da ikke disse utstötte en tanke lenger tross vi fikk deres hjelp da vi selv var i fare. Ja jeg innrömmar at vi er feige - men vi orker ikke å få bråk med disse som i 1945 fremsto som super-patrioter. Ja slik er det desværre i dette land som domineres av opportunisten som kun tenker på å skjule eine egne kompromisser i årene 1940 - 45. Men jeg vil gi Dem dette råd: som gammel patriot må de vise Dem overlegen og selvbevisst i alle de

situasjoner de nu kommer til å møte. Jeg skulle gjerne invitert Dem hjem til oss men min mann forbyr det - han sier at ingen som var NS etter 8.4.40 må få komme i vårt hjem - uansett hvor mange liv de dengang reddet - fordi det kan oppstå misforståelser - idet deres innsats vel er ukjent for de fleste som kjenner oss som gode nordmenn. Ja så feige er det...

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Derav må jeg slutte at om det hadde vært ordentlig kjent at Lindh & Co. gjorde en stor patriotisk innsats i de 5 tunge år så ville de blitt behandlet som medmennesker og som nordmenn men siden de kun møtes av sosial boikott så kan "gode nordmenn" - som forklart - ikke få noen chanser på at deres eget gode renommé skal komme i faresonen. Jeg synes at dette forklarer hvor håbløs deres sosiale konfliktsituasjon her egentlig ennå er!!! Og jeg spør meg selv: Hvordan er da dette mulig at over 60.000 ls. straffedte hvorav kun ca. 2% var førkrigsinnmeldte NS-medl. så systematisk kan holdes nede i alle disse år - hvordan er det da mulig at det kan forhindres at deres gode gjerninger bli bekjent? Er det da så at vi anser alt de sier som rene løgner, som s.k. roing, som bortforklaringer, som tomme unnskyldninger. Mitt dilemma her er nu dette: skal jeg fortsatt råde mine klienter til å beskytte alle de hjalp ved å unnlate å navngi dem eller skal jeg nu gi dem det motsatte råd? Vel jeg vet jo at mange av dem bestemmer dette selv uansett mine råd at de kommer til å beskytte deres fortsatte identitet - de hjulpedes do. - så lenge de lever - uansett hvor lumpne disse siden har vært mot dem. Det anser de nemlig som et moralskt prinsipp som må settes foran deres eget ønske til å bli utsatt for en rettfærdig vurdering. Og jeg er helt overbevist om at disse hjulpede i sitt stille sinn er svært takksemmelig over at de fortsatt beskyttes av slike. Og derfor så skal disse hjulpede unnlate i selvforsvar å delta i kollektivhetsen mot slike NS-medl. Jeg beklager at jeg behøver å si dette men jeg har sett for mange eks. på slik usselhet som hermed bannlyses.

NRK skal etter signerende ha mottatt megen kritikk over at det var så taktløst at det sendte 5. del av Huset Buddenbrook på selveste frigjøringsdagen fra den lange tysk okkupasjon - forstod da ikke de unge på Marielyst at nordmenn nettop jublet 8.5.45 fordi man skulle slippe stadig å høre tysk? Nu skal vistnok NRK ha forsøkt å berolige kritikerne med at de burde da ta i betraktning at denne romanen er skrevet av jøden Thomas Mann emigrerte fra Tyskland og nazismen og kjempet for humane og demokratiske verdier...

Omtrent samtidig medlte storavisens reporter fra Belgrad både på 1. side og på side 8 at "Bresjnev hadde overrumplet USA (kjempeoverskrift) og at det var tydelig at hans nærvær ved president Titos begravelse påførte USA en prestigetap som kunne få politisk uttelling." Så omtaler Savik div. ironiske bemerkninger han har hørt derned blant observatører og fastslår at "meget tyder på at Kreml har utmanøvrert USA ved diplomatisk sluhet." I en leder kalles Carters fravær klosser og uklok. - Også TV kom noe senere med et lign. kommentar om at Carters besøk i Europa snart muligens ville inkludere en visit i Belgrad men at det ikke måtte oppfattes som en godtgjørelse for hans uteblivne nærvær ved Titos begravelse. Selvsagt var dette TV intrige som det skulle late som kom fra det hvite hus, denslags har vi jo stadig opplevet derfra - USA-hatet har jo vært TV evangelium i årevis.

Men det som dette eks. også avslører er hvordan disse ultra-radikale i NRK ser dette beskrevne forhold helt fra kommunistisk side og forklarer sine landsmenn hvor overlegen sovjet-diplomatiet er - men det som er rent sjokkerende er at den angivelige borgerlige avis like ivrig deltar i sovjetisk PR-virksomhet. Begge forsøker her å latterliggjøre USA og Carter. Det samme hendte etter det mislykkete frigjøringsforsøk av gislene. Jeg vil atter erindre om Groths advarsel nylig om at også vår borg. presse er helt gjennemsyret av radikale journalister som driver sitt mulvarpsspill. Og det disse f.t. er åvært opptatt av det er å forsøke bryte den borg. front.

Men det er å håpe at anti-sosialister itide vil innse hvilken suverene politiker de har i Willoch: en borg. samling om ham motarbeides av storavisen som i kjempeoverskrift på 1. side 9.5.80 fastslår at det er KOLLISJON mellom ham og Korvald, i Kr.F. som under en TV-debatt om abort ble sterkt provosert av de to TV-radikalere. Mens Willoch fremhevet de borgerlige partiers plikt til å være et samlet alternativ mot sosialiststyret så står Korvald steilt på det syn at lovfestet vern for ufødet liv er viktigere enn borg. regjeringssamarbeide... Willoch nevnte også forsvaret av Norge,

som synes ennå mere tvilsomt etter at NATOs gensekrl Luns antydet at amerikanske styrker kan bli flyttet fra Tyskland til den persiske gulf. Og som Ukens navn intervjuer naturligvis biskop Lønning av storavisen om Høyre og partiets sosialistiske 5. kolonne-kvinner.... idag 10.5.80.

Ap. forsøker fortsatt å innbille folket at sosialistisk demokrati", en påradoks, er dets mål og at det ennå ikke er nådd og derfor strever Ap-lederne mens de har makten med å omforme samfunnet - som de kaller det - for at sosialiststaten kan nåes.- Og samtidig erindres 8. mai 1980 om det "samhold som krigen skapte"??? Det bruktes da atter store ord om dengang da binders symboliserte dette samtidig som krigsveteranen selvsagt forbannet hirdens bindersaksjoner. Og troen på våre allierte ble det også skålt for - især da den røde arme: som befridde Norge og overfor hvilken vi vel derfor bør stå i evig takknemmelighetsgjeld??? Mange av krigsheltene talte den dagen både om de som falt på den seirende side og i tyske KZ= "Vi sto på den rette siden i kampen for demokratiet og vi kjempet mot fienden og hans usle lakeier. Det var også klare åndelige frontlinjer dengang og de bør vi fortsatt respektere". NB: der tales ingen nyansering hos heltefolket, alle på den rette siden var helter, alle på den gale siden var skurker. Og hver gang seiren feires i Norge så må disse som bidro til den men dog gjorde det stående på feil side føle seg forurettet fordi de ble og blir rammet av kollektivdommen, av kollektiv-jus og av en evig kollektivstraff. Det ble nemlig bestemt i London på forhånd og forkynt av axilfolket ved hjemkomst i 1945 at "ingen ledende NS-medl. drev patriotisk dobbeltspill mellom 1940-45". Dette skrifts hensikt er bl.a. å avsløre denne løgn, jeg har da også at noen som var tillidsmenn i NS i årene 1933-40 de wiste seg under krig og okkupasjon som store patrioter. Og på deres vegne kjemper jeg for deres rett til hel sosial likestilling, hvilket forutsetter at landsvikdommene over dem strykes, idet de som anført i Justisdept's Innstilling ikke var straffeskyldige!!!